

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

7. února uvede naše divadlo ve světové premiéře divadelní adaptaci úžasného románu Simona Mawera „Skleněný pokoj“. Zkoušky na tuto inscenaci probíhají už od měsíce prosince a vězte, že jsme si s kolegy herci často užívali radosti, kterou nám přineslo autorovo uvažování o světě a o nás v něm. A přitom v jeho případech nejde o ideový diktát, o to, aby všichni sdíleli jeho názory. Ty mnohdy ani nedoslovuje a právě tehdy vzniká prostor pro diskuse a domýšlení napovězeného. A jak už to u dobré literatury bývá, výkladů je mnoho, ovšem cesta ke konečnému pochopení je sice klikatá, ale nakonec dedukčně jednoznačná.

Morálka, etika, ideologie, lidský úděl a jeho danost... touha, láska, mateřství, sex, věrnost, odpovědnost, existence... minulost versus současnost, marné vzpomínky vyvolávající odlesk dávno odvanutého štěstí... To vše na pozadí práce génia lidské prostorové kreativity nazývané architekturou, jejímž výsledkem je úchvatná vila Tugendhat – hlavní hrdina románu i naší inscenace, který ve svém skleněném těle předvádí osudy několika jedinců v průběhu čtyř desítek let, aby nám v konečném důsledku laskavě doložil, že naše životy, spoustukrát stavěné na touze dosáhnout cíle, jsou promrhávány tím, že pro cíl nevnímáme cestu, kterou za ním kráčíme. A kolikrát se rozličnými falešnými cíli pomýlená lidská bytost ocitla v jejich dosahu a zjistila, že obětovala svůj případně nekonečně bohatý život iluzi, která nestála za to.

Žijeme v době receptů: ze všech stran se na nás valí návody na to, jak má vypadat optimální partner, optimální domov, optimální dovolená, jak má vypadat vyvážená strava, pitný režim a poctivý politik. A co můj vnitřní hlas? Můžu ho ještě vůbec poslouchat? Rodiče mě dovedou na první sportovní trénink a už teď se spolu s trenérem tetelí, že se mnou mají jasný cíl – budu mistrem světa! Ale já bych chtěl být jenom v kondici a čas od času si dobře rekreačně zasportovat... A stejné je to i se školou. Rodiče si s láskou prohlížejí batole a věncí ho ve svých představách tituly.

Ale my nestudujeme proto, abychom měli maturitu a následně nějaký titul, byť to může být pro někoho dostačující a pro výkazy úředníků ministerstva školství je to zajisté i to nejdůležitější. Studujeme pro to, abychom průběžně poznávali onen nádherný svět kolem nás se všemi jeho zákoutími, a to se musí konat postupně. Vždyť, jak se říká: „Moudrý z nebe nespadá...“ A pak, když jednoho dne dosáhneme jakéhos-takéhos rozhledu, (kdo ho má absolutní?), chcete-li vzdělání, tak by nám mělo pomoci více si užívat života a tuto radost z každého dne teprve pak nádherně doplňuje onen nádherný fakt, jak znamenitě zvládneme profesi, kterou jsme vystudovali. Při této formulaci mám před očima znamenitého chirurga, svého přítele, který nežil ani nežije pro nějaký cíl v daleké budoucnosti. Nespolehal na to, že ho potká nějaký druh náhodného štěstí, které už nikdy neopustí, ale poctivě a pokorně studoval. A dnes v radosti naplňuje svůj život v každém dni – svou prací, svou nakažlivě pozitivní povahou.

Jedna z hlavních postav naší inscenace *Skleněný pokoj* říká: „Nic netrvá.“ Výklad této myšlenky nechávám na vás. Jen mě při té příležitosti navštívila vzpomínka na myšlenku z jiného románu: „Bůh se neohlíží – on jde, potkává a vidí.“

Na shledanou při společném užívání si nádherných děl lidského myšlení se za všechny své kolegy s vámi v sálech našeho divadla těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

FLASHDANCE V ZAHRANIČÍ - INGOLSTADT

28., 29. a 30. PROSINCE 2014

Jiří Žáček: Hodinky
Strádáme chvíle do zásoby
vteřiny krátkých závratí
Zabíjet čas je naše hobby
Čas nám to brzy oplátí

„Humor není pro mne odvětvím divadelního umění, nýbrž samou podstatou života.“
Josef Vlastimil Burian
(9. dubna 1891, Liberec – 31. ledna 1962, Praha),
známý jako Král komiků

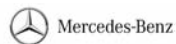
B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

HOŠEK MOTOR

GRADIOR TECH

Martin Lingnau
Jurrian van Dongen
Koen van Dijk

LET SNÛ LIII

režie: Petr Gazdík

foto: Tino Kratochvíl

24. LEDNA 2015

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

V OSLNĚNÍ

Andrea BŘEZINOVÁ, Aleš SLANINA

DIVÁ BÁRA NAUČILA ANDREU BŘEZINOVOU PÍSKAT A OTEVŘELA DIVADELNÍ DVEŘE DOKOŘÁN

S Andreou Březinovou je posezení u čaje či kávy velká pohoda. Ráda a upřímně se směje, nevyhýbá se žádné odpovědi. Nekličkuje, a i když o sobě říká, že je někdy až introvert, který neumí bavit ostatní, tak si po chvíli strávené v její společnosti nelze přát nic jiného, než aby takových milých introvertů bylo co nejvíce. Ostatně té pohody a samozřejmě i divadelního kumštu si dozajista všimli i všichni ti, kteří sedmadvacetiletou tmavovlásku, zjevně zamilovanou do divadla a taky do svého nastávajícího, posadili na nejvyšší příčku v anketě oblíbenosti. Dostala svá první Křídla.

Opravdu si toho moc vážím. A to, co jsem říkala při jejich přebírání v divadle – tedy že mě to hodně a samozřejmě moc mile překvapilo – je pravda. Nečekala jsem to, a i když jako

herečka bych mohla leccos předstírat, tak tentokrát jsem nic hrát nemusela. Byla to čistá radost.

Bylo to na vás vidět a svým způsobem bylo zajímavé i to, že v anketě oblíbenosti se prosadila dvojice, která přišla do Městského divadla Brno ve stejném roce před pěti lety, a taky dvojice, která spolu dost často vystupuje.

To je fakt. S Alešem Slaninou jsme přišli oba po absolutoriu ze školy, kde jsme byli spolužáci a měli stejného kantora Láryho Koláře. Hrajeme spolu dost často, myslím, že nám to navzájem sedí. Teď spolu hrajeme například Alenu a Peška v muzikálu *Noc na Karlštejně*. Ostatně Aleš je i ten, na jehož kritiku hodně dám. Když totiž požádám o zhodnocení mého hereckého výkonu rodiče nebo přítele, tak jsou vždy moc milí a velmi neobjektivní (*smích*). Všechno se jim to líbí a vždycky jsem já ta nejlepší. Poněkud se zlepšil přítel, který je sice divadlem jako počítačový expert téměř

nepoznamenaný, ovšem vzhledem k tomu, jak často chodí na má představení – a to prosím ne z donucení – už dokáže říct, že ne vše, co předvádím, bylo tak dokonalé (*smích*).

Pět let v angažmá, to je snad už důvod alespoň k drobné rekapitulaci. Jak tu uplynulou dobu hodnotíte? A které momenty považujete za stěžejní?

Jako období štěstí. Štěstí z toho, že jsem se dostala na JAMU, že jsem tuto školu vystudovala a taky že jsem se pak dostala k divadlu, ve kterém hraju a ve kterém jsem potkala opravdu řadu výborných lidí. Je však fakt, že jsem si musela na větší role chvílku počkat. Bylo to druhým rokem, kdy jsem dostala příležitost v hlavní úloze *Divé Báry*. Tehdy myslím nastal jakýsi dost pozitivní zlom v mém hereckém působení. Úplně nejsilnější setkání s profesionálním divadlem však bylo už ve třetím ročníku školy, kdy jsme šli s Alešem do konkursu na *Bídňiky*. Dostala jsem se do sboru a vlastně se tak mohla blíž seznámit s těmi, kterým jsme se později stala kolegyní. *Bídňici* jsou pro mě dodnes jedním z vrcholů muzikálové tvorby a pořád ještě sním o některé z velkých rolí v této inscenaci. A taky bych si ráda zahrála nějaký dramatický charakter postavy třeba v nějaké slavné tragédii. Jsem totiž obvykle brána spíše jako komediální, tak trochu zřeštěný typ, a já se tomu vůbec nedivím. A taky si uvědomuji, že právě takové role jsou obvykle hodně divácky líbivé a mohou se odrazit i na popularitě, která mi přinesla Křídla. Ale mimochodem, hrát naivku, tedy přesněji řečeno s odpuštěním blbku, není zase tak úplně jednoduché. To jsem si vyzkoušela na vlastní kůži naposledy ve *Flashdance*, kde takovou roli – jako Glorie – mám. A abych se do ní vžila tak, jak pan režisér vyžadoval, musela jsem si představit jednu konkrétní, moc milou, ale přece jen dost jednoduchou kamarádku. A pak už to šlo a asi se to povedlo, protože ji poznávají i další naši společní známí.

A byl některý moment, který patřil k těm těžším?

Už bych třeba nemusela hrát v němčině. Je to dost obtížné zpívat v jazyce, který je pro mě absolutně neznámý. Náročný byl také záskok v muzikálu *DUCH*, kde jsem ztvárnila postavu černošky Ody Mae Brownové. Největší zátěží však pro mě dosud byla jednoznačně již zmíněná *Divá Bára*. Byla to pro mě první hlavní role a tušila jsem, že to je jakási zkouška, jejíž výsledek ukáže, jak budu profesně dál pokračovat. O to víc to bylo svazující a premiéra pro mě byla bez nadsázky peklo. I proto, že celý muzikál začíná tím, že já musím písknout na prsty. Teprve pak spustí hudba a začíná celý děj. Slíbila jsem, že se pískat naučím, a nějak jsem si v hlavě nastavila, že pokud se to povede, pak to všechno dopadne dobře. Pískání jsem zvládla, ovšem každou reprízu jsem trnula, aby se ten zvuk z pusy, ve které jsem měla prsty, vždy v patřičné intenzitě ozval. Sice mě v zákulisí jistil Vojta Blahuta, tedy hlavně morálně, protože si myslím, že by ho stejně nebylo slyšet. Naštěstí se to podařilo pokaždé z těch asi pětadvaceti repríz.

Jak byste hodnotila český muzikál, tedy přesněji ten brněnský, v porovnání s ostatním světem?

Zatím jsem, tedy živě, neměla možnost vidět nějaké představení například na Broadwayi, ale nedávno jsem poprvé vycestovala do Londýna a při té příležitosti jsem tam pochopitelně také do divadla zašla. Bylo to představení *Wicked*, je to slavný muzikál, pohádkový výpravny příběh, který se tam hraje už několik let. Je v něm hodně těžké zpívání. Původně jsem měla strach, že až to uvidím, budu zklamaná tím, jak to děláme tady. O to větší bylo moje překvapení, že naše divadlo je se světem určitě srovnatelné. A to po herecké, ale třeba i po technické stránce. Naopak jsem si uvědomila, jak složité to my máme se střídáním repertoáru. Vždyť oni to hrají v jenom divadle každý den několik let, tedy to mají zcela dokonale zvládnuté. A i když na jejich projevu nebylo nikterak vidět, že by to byla již rutinní záležitost, stejně si to u nás nedokážu takto

*V muzikálu Noc na Karlštejně,
režie: Igor Ondříček*

představit. Hrát pořád ten stejný kus. Co mě však doslova nadchlo, byl jejich pěvecký projev. To bylo předvedení, které by mohlo jít z fleku na cédélko. Doma příliš jiná divadla, kromě toho našeho, jako divák nenavštěvuji. Občas se kouknu na něco v Praze, ale není toho moc.

Jak vypadá váš odpočinek doma? Pouštíte si muzikály i tam?

Tak to ne. Snažím se netahat si práci domů. Ale ono to dost dobře nejde, a i když mám hodně tolerantního přítele, tak si myslím, že musím být někdy s divadlem až otravná. Jsem ve znamení vah a o každé nové postavě pořád přemýšlím a snažím se zjistit od ostatních, co si o tom myslí. Nejhorší to mívám v generálovém týdnu. Vždycky si říkám, že už tomu nepodlehnu, ale stejně to ze mě opadne až po druhé či třetí repríze. Moje představa o odpočinku jsou procházky, kino, hory. A kdyby to šlo, tak i cestování. Cestovat bych mohla kdykoliv a kamkoliv. Ostatně, klidně bych si dopřála třeba svatební cestu například do USA, kde jsem taky nikdy nebyla.

A je to reálné?

Pokud myslíte svatbu, tak ta ano, tu připravujeme s partnerem na 18. července. A i když jsme to tak původně neplánovali, tak to bude asi velký divadelní mejdan, kde mě doprovodí do manželského vztahu hodně kamarádů.

Ovšem zpívat muzikály tam fakt nikdo nemusí. Ani já a ani ti nejlepší z kolegů. No a jak to bude s tou Amerikou, to uvidíme. Třeba mě můj budoucí muž Ondra mile překvapí...

DO HRANÍ SE SNAŽÍM DÁT VŠECHNO. S KRÍDLY I BEZ NICH. ŘÍKÁ ALEŠ SLANINA

Přišel čas. Na tolik zaneprázdněného člověka až překvapující. Trochu plachý úsměv v obličejí zarostlém tmavým strništěm. Stvrzeno výsledkem divácké ankety – populární hvězda Městského divadla Brno. V devěta-dvaceti letech je v tomto směru už tak trochu rekordmanem. To je Aleš Slanina.

V angažmá divadla v Lidické ulici budete v srpnu letošního roku pět let. Za tu dobu jste si už čtyřikrát přišel pro ocenění Nejpopulárnější herec sezóny v anketě Křídla. Z toho třikrát za sebou. Uvědomujete si, že je to hodně neobvyklý úspěch, který se, myslím, ještě nikomu v historii této ankety nepodařil, a že to může být i dost zavazující vzhledem ke všem těm divákům, co vám zřejmě opakovaně své hlasy poslali?

Vidíte, já nad tím dosud takhle nepřemýšlel a ani mě zatím nenapadlo, že by to mělo být zavazující. Myslím si, že bych divadlo dělal vždycky poctivě, bez Křidel či s Křídly, jedněma

nebo čtyřma. Samozřejmě z toho mám hroznou radost, ale hlavně to беру jako ocenění toho všeho, co jsem dělal doposud. A tím závazkem se nechci moc stresovat, i když na tom něco bude. Už dřív jsem říkal, že pro mě je vždycky malý zázrak, že ti všichni lidi do divadla vůbec přijdou. Obvykle se musí po práci do něčeho pěkného převléknout, před tím ještě dát peníze za lístek a ještě ke všemu hodnotí nějaký výkon, něco někde vystříhují a posílají hlas. To všechno, když si to uvědomuji, mi dělá z toho ocenění radost ještě větší, byť si přece jen myslím, že každá taková anketa je velmi subjektivní.

Vaše herecké nasazení je obdivuhodné. Na spočítání množství titulů, ve kterých během sezóny hrajete, tančíte, zpíváte, už skoro nestačí prsty na rukou. Máte přehled, v kolika kusech jste už hrál? A dá se to všechno v pohodě stíhat?

No dá. I když musím přiznat, že nedávno jsem si uvědomil, že už to není, co to bývalo. Bude mi, tedy v uvozovkách, teprve 29 let, ale přece jen je už únava materiálu poněkud znát. Začínají mě bolet kolena, záda. Už to není jako na JAMU, kdy jsem byl přes den ve škole, mezitím jsem ještě odpoledne zkoušel v Radosti, večer hrál v Městském divadle Brno, v noci večírek a ráno šup k tyči do baletu. Je to trochu náročnější, nicméně nad tím zatím nějak vážněji nepřemýšlím. Vylezu na jeviště a energie se dobije. Je ale fakt, že se o sebe přece jen určitým způsobem starám. Chodím do posilovny, byť ne úplně pravidelně. Když člověk například měsíc nemá žádné těžší taneční představení a nic dalšího nedělá, tak zatuhne a je to hodně znát. Pak přijde třeba muzikál *Kočky* a tělo jednak dost bolí a ještě je to i nebezpečné fyzicky. A co se týká toho přehledu, tak ten mám, protože mám jednu skvělou fanynku, která všechny moje dosavadní aktivity zaznamenala. A díky tomu jsem zjistil, že mám za sebou na profesionálním jevišti 58 divadelních premiér, a to mě upřímně překvapilo. Jak a kdy jsem to stihnul nazkoušet a hrát, opravdu nevím.

Jak dopadly vaše pokusy s hrou na kytaru?

Tak to byl spíše jen takový pokus, když jsem chtěl zvládnout alespoň jednu písničku do inscenace *DUCH*. Je fakt, že se mi to nějak podařilo, tedy myslím na amatérské úrovni, a tím můj průnik do světa aktivní hry na kytaru skončil (*smích*).

Pro tanec udržujete tělo cvičením, ovšem vy i hodně zpíváte. Zde je také nutná taková příprava či další průprava?

Představu jsem takovou původně měl, tedy především po škole. A asi by to bylo užitečné, ale ono mi to prostě nejde skloubit. Jednak můj profesor zpěvu Karel Hegner nemá tolik času, aby učil ještě soukromě, a já ten čas vlastně také nemám. A upřímně, když člověk čtyři hodiny zpívá na zkoušce a večer ho ještě se zpěvem čeká představení, tak je někdy rád, že je mezi tím zticha. Asi by to chtělo pilovat pod odborným vedením, ale zatím se tak nějak posunuji sám praxí. A co se týká dodržování životosprávy, tedy hlasové hygieny, tak v tomto jsem tedy dost hrozný. Už alespoň dělám to, co jsem dřív nedělával, že se rozezpívám před každým těžším představením, ale to je asi tak všechno (*smích*).

Kolik práce vás čeká v letošním roce?

Abych pravdu řekl, tak přesný přehled alespoň u nás v divadle nemám. Víím o dvou letošních premiérách, ty jsou však obě jinde. Jedna je v Praze, druhá v Brně. V Praze to bude v divadle Hybernia *Romeo a Julie* v režii Libora Vaculíka. Premiéra bude v květnu a já dostal roli Merkucia. Na to se moc těším. A pak to bude takový zvláštní projekt v Brně. V rámci Ghettofestu to bude opera *Brundibár*. V našem zpracování ponese název *Brundibár z ghetta*. Bude mít asi jen dvě reprízy, ale je to práce, na kterou se už teď moc těším. Z profesionálních herců tam budu vystupovat jen já a ostatními účinkujícími jsou romské děti. Hrát budeme v bývalé káznici, už to prostředí je zvláštní tím, že se dostanu ze svých zaběhaných stereotypů. A poslání projektu by si samo o sobě zasloužilo mimořádnou pozornost.

A co vaše předloni nastartovaná sólová koncertní dráha?

Začal jsem opatrně jedním vánočním koncertem v roce 2013 ve Znojmě. Mělo to docela úspěch, tak jsme s kolegy pokračovali v létě v červnu, kdy jsme uspořádali muzikálový koncert a skončili jsme loni v prosinci koncerty opět ve Znojmě a v Brně v Červeném kostele. Měl jsem z toho opravdu radost, byla tam výborná atmosféra a já doufám, že budeme pokračovat i letos.

Jak se díváte na množství takzvaných pěveckých hvězd či celebrit, které produkuje různé televizní soutěže?

Na to je těžká odpověď a je těžké se orientovat v tom, kdo něco umí nebo kdo je jen protlačován médií. Na to je asi nejlepší si na takového interpreta zajít, poslechnout si ho osobně. Tito zpěváci, kteří často v muzikálech účinkují, si bohužel někdy neuvědomují, že nestačí jen výborně zpívat, ale že je potřebná i herecká příprava a taky nějaký herecký ta-

lent. A to pokud není, nemá ten člověk v muzikálovém divadle asi co dělat. Kosmonaut taky musí napřed projevít nějaké předpoklady pro svoje povolání, projít školením a až potom ho pustí řídit raketu. Nikdy ne obráceně.

Od dětství až do plnoletosti jste v Brně vystupoval s folklorním souborem Púčik. Je váš vztah k folkloru pořád tak silný?

Jednoznačně. Na folkloru jsem vyrostl a folkloristou jsem pořád. Na Rožnova pod Radhoštěm jezdím stále, pokud to jen trochu jde, i když už ne jako tanečník, ale třeba jako moderátor festivalu. Pro mě je občas fajn vystřelit z divadla, nadechnout se někde jinde. A pak se moc rád vracím zpátky.

Jsou i jiné formy odpočinku od divadla?

U mě obvykle zase divadlem. Jsem v tomto trochu nezmar. Jsou lidi, kteří mi říkají – ty máš přes dvacet představení za měsíc a ještě ležeš jinak? Ano. A problém mi to nedělá, naopak. Jdu se podívat třeba do HaDivadla. Je fajn, že je to takový protipól. Mám rád taky

divadlo Radost, kam chodím skoro na každou premiéru, pokud to vyjde. V Praze je to snad ještě Hudební divadlo Karlín, které je skoro posledním muzikálovým divadlem, kde už to není jen čistá komerce, ale pořád se tam ještě dělá hudební divadlo s živým orchestrem a herci, kteří jsou opravdu herci. Rád mám i komorní věci v Divadle Ungelt. A pokud se týká nevidadelní relaxace, mám rád třeba masáže. A to myslím tak, že si rád na masáž zajdu a rád také masíruji, dokonce jsem si udělal i masérský kurz. A taky rád vařím. Všechno. Pořád (*smích*).

A co případně další sošky Křídél z budoucích sezón, máte je kam dávat?

No já je (*smích*).

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl, Tino Kratochvíl*

*V muzikálu Divá Bára,
režie: Juraj Nvota*

BISKUPSKÝ DVŮR 2015

open air představení pod věžemi Petrova

Již pošesté ožije chladná dlažba a tichá zákoutí Biskupského dvora Moravského zemského muzea v Brně napínavými, dojemnými i komickými příběhy, vyprávějícími osudy významných českých historických osobností. MdB ve spolupráci s Moravským zemským muzeem a reklamní společností SNIP & CO tentokrát představí divákům čtyři inscenace MdB, z toho dvě zcela původní a psané právě pro tento jedinečný brněnský prostor.

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

MENDEL ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ

hudební komedie o věhlasném genetikovi

Ve světové premiéře uvedeme příběh snad světově nejproslulejšího Brňana – zakladatele genetiky Gregora Johanna Mendela, opata augustiniánského kláštera na Starém Brně. Nepůjde však o tradiční životopisné drama, ale o komediální zpěvohru s původními písněmi, v níž do Mendelova osudu vstupují rozličné brněnské legendy (neboť autoři vnímají Mendela jako brněnský středobod a erb Brna, s jehož osobou spojují nejrůznější brněnské mýty) a v níž se konečně dozvíme také to, co na opatovy experimenty říká sám starobrněnský hrách.

Režie: Stanislav Slovák

Hrajeme 21. – 26. června a 5. – 7. července 2015

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Karel Cón:

BARON TRENCK

výpravná legenda se zpěvy

Režie: Stanislav Slovák

Hrajeme 28. a 29. června 2015

Alan J. Lerner, Frederick Loewe:

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

muzikálová komedie

Režie: Stanislav Moša

Hrajeme 1. – 3. července 2015

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský,

Jiří Štaidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ

legendární český muzikál

Režie: Igor Ondříček

Hrajeme 9. – 12. července 2015

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu

Moravského zemského muzea v Brně (vstup na představení od Zelného trhu).

Představení se začátkem ve 20.30 hodin se hrají ve venkovních prostorách za každého počasí.

Vstupenky lze zakoupit již od 16. února 2015 v pokladnách Městského divadla Brno,

Lidická 12, 602 00 Brno, nebo online na www.mdb.cz.

Nejpopulárnější herečka:

1. Andrea Březinová
2. Svetlana Janotová
3. Hana Holišová

Nejpopulárnější herec:

1. Aleš Slanina
2. Vojtěch Blahuta
3. Dušan Vítázek

VÝSLEDKY KŘÍDEL 2013/2014

Nejpopulárnější herec

Cena Kolegia revue Dokořán

Nejpopulárnější hra

foto: J. Kratochvíl, T. Kratochvíl

Nejpopulárnější inscenace:

1. Flashdance
2. Podivný případ se psem
3. Noc na Karlštejně

Nejvýraznější tvůrčí počín:

1. Igor Barberić, Aneta Majerová
2. Karel Čapek
3. Andrea Kučerová

NA KÁVĚ

se Stanislavem MOŠOU

SE STANISLAVEM MOŠOU O TOM, JAK SE TVOŘÍ SVĚTOVÉ PREMIÉRY

Už jsme si zvykli na fakt, že v repertoáru Městského divadla Brno se nezdídka objevují původní díla dramatická i muzikálová, či se zde tvůrčím způsobem zpracovávají a předvádějí kusy, které patří mezi světové evergreeny a pro které brněnská scéna získala licenci. Když se však již před premiérou domácího autorského kusu začínají o jeho uvádění zajímat i zahraniční divadla, pak to může znamenat hned dvě věci. Za prvé, že v Lidické se divadlo dělat umí, a jak už bývá často zvykem, mimo ovací bude třeba počítat i se závisí... O dvou světových premiérách,

kteří byly v době vzniku tohoto rozhovoru pořád ještě za dveřmi zkušeben, jsme si povídali s jejich tvůrcem Stanislavem Mošou. První z nich, *Skleněný pokoj*, bude již 7. února.

Román slavného britského současného spisovatele Simona Mawera Skleněný pokoj, který obdivuje celý svět, má díky námětu, kdy se děj odehrává na pozadí impozantní vily Tugendhat, byť o ní v knize nepadne ani slovo, k Brnu velmi blízko. Jak se však stalo, že právě tento příběh jste zdramatizoval pro divadelní podobu?

Naše seznámení vlastně proběhlo zprostředkovaně díky bývalému primátorovi Romanu

Onderkovi a také Milanu Kunderovi, aniž ten by o tom však věděl. Byl to totiž právě Milan Kundera, kterého jsem prostřednictvím primátora při udělení Ceny města Brna požádal o možnost dramaturgie jeho románu *Nesmrtelnost*. Byla to sice naivní prosba, ovšem díky tomu jsem začal s Milanem Kunderou komunikovat a primátor o tom věděl. Věděl, že u nás v divadle stojíme o dramaturgie významných literárních děl. A když se pak při jedné

směli uvést dramaturgie jeho románu. Ale domnívám se, že je to tak i spravedlivé. Když poprvé, tak kde jinde než v našem městě?

Skleněný pokoj je nejen poutavé čtení, ale vlastně svým způsobem pohled na slavnou stavbu, kterou většina Brňanů dost důvěrně zná. Jak obtížné je přenést ji na jeviště?

U *Skleněného pokoje* je nutno nejprve říct to nepodstatnější. Že jeho autor světově výjimečný spisovatel, který nejenomže píše silně

Můžeme mluvit o štěstí, že se Simon Mawer do Brna zamiloval!

příležitosti sešel v Brně se Simonem Mawerem, informoval ho o našem divadle i o tom, co děláme. Přímo z této večere, která se odehrála beze mne, jsem dostal vzkaz, že se s panem Mawerem mohu spojit. Začali jsme spolu tedy komunikovat, pak přijel do Brna při příležitosti podepisování své jiné knihy, navštívil naše divadlo, velmi se mu zde líbilo, no a pak jsme si už „pláclí“. Ovšem nutno podotknout, že už z elektronické komunikace bylo zřejmé, že to budeme právě my, kterým se dostane té cti, abychom poprvé na světě

příběhy, ale ony příběhy jsou i bohatě vzdělané. A my můžeme mluvit o štěstí, že se právě tento autor do Brna a jeho historie zamiloval. Vždyť hned dva z jeho jedenácti románů – jeden zcela a druhý z velké části – se odehrávají právě na území našeho města. Jako čtenář tu lásku intenzivně vnímáte, ať už Mawer píše o vile Tugendhat, či o Gregoru Mendelovi, o řadě dalších osobností z hudebního života, architektury... Jsem nadšen, když mi svěří práva na divadelní adaptaci románu *Skleněný pokoj* i proto, že jsem byl vášnivým čtenářem

S Boleslavem Polívkou

i jiných jeho románů, které v češtině dosud vyšly. *A Skleněný pokoj?* Všichni víme, že je to o vile Tugendhat, ale zároveň je nutné vědět, že se jedná o fikci. Figurují zde jiná jména než ta historicky přesná, v originále autor vůbec nejmenej ani město Brno, ani Lužánky, ani Špilberk. Román prostě

Se Simonem Mawerem

není o rodině Tugendhatových. Byť jsou dokonce mnozí návštěvníci vily, kteří znají Mawerovo dílo, přesvědčení, že život v ní se žil ne tak, jak to dokladují historická fakta, ale jak to znají právě z románu... Když jsem studoval skutečnou historii vily, získal jsem obrovský respekt k rodině, která její stavbu iniciovala a pak v ní krátce žila. Obdivuji geniálního architekta, který ji stvořil, a mám velkou úctu k historii vily, která je logicky i historií také mého města. Přece jen však to podstatnější, o čem román i má dramatičtější vyprávění, nesouvisí až tak moc s oním domem, jako spíš s osudy jeho obyvatel a s historickou časovou osou, na které se celý příběh odehrává. Román začíná na konci dvacátých let a končí v roce devadesát. Má adaptace končí na podzim roku 1968, protože těch několik posledních stránek už nešlo sevřít do správného dramatického obloku. I tak se však na této rozsáhlé časové ose odehraje v našem Brně spousta historických událostí, od fáze bohatého života vyspělého meziválečného Československa, přes okupaci se selekci židovského národa, kterou vystřídala selekce národa německého. Pak následovala zhůvěřilá doba padesátých let s šedými roky šedesátými, která vyvrcholila okupací armád Varšavské smlouvy. Bylo nádherně dobrodružné zpracovávat vše tak, aby ČAS – jeden

z hlavních hrdinů románu – netriumfoval nad strhujícími osudy osob v něm existujících.

Zasahoval pan Mawer nějakým způsobem do vzniku divadelní dramatičtější?

Měl jsem povinnost, která souvisela s udělením autorských práv, poslat k prvnímu princimu Simonu Mawerovi můj scénář přeložený do angličtiny. Lukáš Novák, který je překladatelem jeho románů do češtiny, přeložil i mou jevištní adaptaci. Odezvou mi byl nádherný dopis od Simona Mawera, který psal, že je touto prací nadšen, těší se na premiéru i na to, že bude účasten závěrečnému procesu přípravy inscenace, do jejíž tvorby nikdy v nejmenším nezasáhl. Potěšilo mne to, stejně jako mail, který jsem dostal od agentury, která ho zastupuje pro celý svět. Agentuře se dramatičtější zalíbila natolik, že mne požádali, abych poskytl tento scénář k přečtení realizátorům připravovaného filmového zpracování. Myslím, že jejich spokojenost vyplývá především z toho, že jsem chtěl všemi navýsost divadelními prostředky tomu úžasnému románu sloužit a nesnažil jsem se jej jakkoliv přechytračit. Kdo si knihu přečetl, zcela jistě se bude i v divadle velmi dobře orientovat, byť je to dost náročný běh časem v 54 obrazech, které jsou realizovány téměř filmovou technikou. S použitím různých jevištních kouzel

zrozených v symbolismu, který mám tak rád. K tomu výrazně pomáhá naprosto ojedinělá, stejně tak velkolepá jako jednoduchá scéna Christopa Weyerse, vždyť děj se odehrává v Brně, v Benátkách, ve Vídni, ve Švýcarsku, v USA. A čas plynoucí jevištěm je mimo jiné i kouzelně řešen podobou kostýmů Andrey Kučerové – Pavla Vitázková, která hraje majitelku vily, jich v průběhu inscenace vystřídá hned 16!!! Pro inscenaci píše náročnou hudbu Zdenek Merta – je se tedy proč na ni těšit. Pevně věřím, že ji ocení jak diváci, tak i Simon Mawer, který na premiéru přijede.

Autorsky i režijně se však podepíšete i pod další, tentokrát muzikálovou novinkou – Johnny Blue. Zatím se o inscenaci ví jen málo. Můžete ji trochu podrobněji představit?

Johnny Blue je písnička, kterou napsal německý hitmaker Ralph Siegel. Letos sedmdesátník, který žije v Mnichově, několikanásobný vítěz festivalů Eurovize a San Rema patří mezi nejznámější tvůrce písní v evropském prostředí. Mimořádně složil i řadu šlágrů pro Karla Gotta, se kterým se přátelí, či jinou hvězdu – Mireille Mathieu. Napsal na 2000 písní. Známe se již dlouho a před časem jsem dostal nabídku, abych režíroval jeho novou hudební inscenaci. K tomu však pro

nějaká nedorozumění mezi autorem scénáře a Ralphem nedošlo. Namísto toho jsem však byl požádán já, abych napsal scénář k oné inscenaci sám – nový příběh s použitím jeho písní. Byla to krásná a velká výzva. Napsal jsem tedy svůj vlastní příběh a Ralph byl nadšen. V něm se vše „točí“ kolem hlavní postavy, slepého zpěváka Johnnyho Blua, který hraje na dvanáctistrunnou kytaru a na foukací harmoniku. Je to tak trochu faustovský příběh odehrávající se na divadle. Dábel chce získat zpěvákův talent a výměnou za něj mu nabídne schopnost vidět. Už tak slavný Johnny se stává ještě populárnějším. Ovšem – jak už to v našich životech bývá obvyklé – při prohlédnutí ze slepoty se stane Johnny nejen velmi slavným a bohatým, ale rychle ztratí možnost „vidět“ ty věci, které tak citlivě a správně vnímal dosud jako slepý. Nové aranžmá všech písní – jeden šlágr vedle druhého – původně nazpívaných těmi nejlepšími evropskými zpěváky a zpěvačkami vytváří pro naše divadlo hudební skladatel a dirigent Karel Cón. V muzikálu se nakonec ze všech písní, ze kterých jsem vybíral, objeví třiatřicet. Hlavní role budou v tomto muzikálu hrát a zpívat Dušan Vitázek, Jiří Mach, Andrea Březinová, Radka Coufalová, Svetlana Janotová a další. Odha-

duje se, že jeho skladby zná v celé Evropě na sto milionů lidí. A věřím, že snad i divákům v Brně budou znít tak podmanivě jako mně, když jsem připravoval překlady písňových textů do češtiny a Ralphova hudba se mi zarývala pod kůži...

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

Se Zdeňkem Helbichem

Herci našeho souboru účinkovali na Brněnském předvánočním galavečeru, který pořádala reklamní společnost SNIP & CO v hotelu Voroněž.

Pánové Zdeněk Helbich, Josef Stanislav a Miloš Škerllík na setkání ve společnosti Mercedes.

LISTOVÁNÍ

Na jevišti Činoherní scény jsme již popatnácté oslavili Silvestr.

Galerie Milana Zezuly vystavuje obrazy a kresby malířů Laca a Juraje Garajových.

Lednovou vernisáž jejich výstavy zabýjil bluesman Miloš Kocman.

Scénograf Christoph Weyers, kostýmní výtvarnice Andrea Kučerová a režisér inscenace Skleněný pokoj Stanislav Moša navštívili legendární vilu Tugendhat.

Za odborného výkladu doktora Pavla Cipriana v doprovodu doktorky Dagnar Černouškové prošli skleněným pokojem vily Tugendhat také herci inscenace Skleněný pokoj.

Součástí programu Křídlel byl také křest divadelní ročenky, kmotry se stali ředitel společnosti SNIP & CO Jiří Morávek a rektor JAMU Ivo Medek.

Martin Lingnau, Jurrian van Dongen, Koen van Dijk:
LET SNŮ LILI

Třináctiletá holčička Lili hledá své místo ve světě. S rodiči se neustále dohaduje o tom, co by měla a neměla dělat, rodiče samí se spolu často hádají a vytvářejí tak kolem sebe nepřijemnou atmosféru. Dosud bylo pro Lili velkou radostí vyrábět s babičkou Knihu elfů, malovat do ní obrázky, vymýšlet příběhy. Kamarádi se jí ale vysmívají, že už je na podobně fantazírování velká. Když se tedy Lili na začátku našeho příběhu znovu ocitá u babičky, nechce už její vyprávění o Elfí říši poslouchat. Jakmile Lili usne, začnou se ovšem dít podivné věci... Z Elfí říše přilétá Aloë, elf světluška, a hledá svoji ztracenou sestřičku Amyru. Ukazuje se, že král elfů Oberon má velké starosti, neboť dosud mírumilovný trollí národ se pod vedením urputného Fúriuse snaží elfy vystrnadit z jejich území. Elfové přicházejí o svou magickou sílu, která dokáže svět harmonizovat, neboť lidé na ně přestávají věřit. Lili se tedy s babičkou vydává na cestu, na které je čeká dobrodružný pokus o záchranu Elfí říše. Po cestě potkávají trolla Nemotoruse, který touží být elfem, do cesty se jim postaví i popletený Fúriusův špion Netopyrus. Začne díky Lili v Elfí říši znovu padat kouzelný prach? Podaří se Oberonovi a jeho ženě Titanii znovu nastolit klid mezi elfy a trolly? Jak je to vlastně s babiččinou minulostí? A stalo se to všechno doopravdy nebo to byl jen sen?

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Jana Gazdíková nebo Dana Herzowa, Natálie Grossová nebo Kateřina Marie Fialová, Milan Němec nebo Igor Ondříček, Alena Antalová nebo Jana Musilová, Lukáš Janota nebo Jakub Uličník, Jan Apolenář nebo Lukáš Vlček, Jiří Mach nebo Karel Škarka a další.

Vašo Patejdl, Ivan Hubač, Eduard Krečmar, Martin Hrdinka:

DON JUAN

Autoři tohoto nového původního českého muzikálu mají na svém kontě již například titul *Jack Rozparovač*, který se hrál v pražském Divadle Kalich. Svůj nový muzikál, který zpracovává oblíbenou látku o španělském volnomyšlenkářském šlechtici Donu Juanovi, se rozhodli napsat pro naše

divadlo. Příběh, který známe z mnoha zpracování literárních, filmových i hudebních svou romanticko-historickou tematikou k muzikálovému zpracování přímo vybízí. Don Juan je vpravdě dramatickou postavou, která v sobě zahrnuje vše, co od hrdiny na jevišti očekáváme – láskou zklamaný a trýzněný se rozhodne na veškeré další vztahy a city zanevít a všem ženám se pouze vysmívá, zneuzívá je a ponižuje. Osud mu ale pošle do cesty ženu, kvůli které je odhodlán se změnit. Stejná vyšší síla mu ji ale opět vezme, a tak Juan rukou další půvabné dámy umírá, rozzlobený na sebe, na svět, na všechny...

Původní muzikál vypráví známý příběh svižným tempem a moderním jazykem, dává prostor komickým i dramatickým situacím v atraktivním prostředí a nabízí výborné herecké příležitosti.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Dušan Vitázek nebo Petr Gazdík, Tomáš Sagher nebo Jakub Uličník, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Alena Antalová nebo Radka Coufalová, Aleš Slanina nebo Robert Urban, Martin Havelka nebo Viktor Skála, Ladislav Kolář nebo Miloslav Čížek, Viktória Matušová nebo Silvia Holečková a další.

Heinrich von Kleist:

PRINC HOMBURSKÝ

Z her největšího dramatika německého romantismu Heinricha von Kleista se na českých jevištích nejčastěji hraje komedie *Rozbitý džbán*, v Německu samém však za Kleistovo vrcholné dílo platí romantické drama *Princ Homburský*. Vypráví příběh mladého válečného hrdiny, snílka, který je zamilován do kurfiřtovy dcery Natálie, a kurfiřt sám jejich lásce přeje. Jejich naprosté štěstí však ve chvíli pomine, když princ snící o Natálii přeslechne při válečné poradě nejvyšší rozkaz a při bitvě vede svůj oddíl do zakázaného útoku. Sice uspěje, za neuposlechnutí rozkazu je však odsouzen k smrti. Mezní situace vede prince k zásadnímu přehodnocení všeho, v co doposud věřil a co uznával. Válečná událost se proměňuje ve velké drama o lásce, cti a spravedlnosti. Pro tuto inscenaci připravili zcela nový překlad Václav Cejpek a Monika Kučerová.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Lukáš Janota, Viktor Skála, Eliška Skálová, Lenka Janíková, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Zdeněk Junák, Jiří Mach a další.

PROGRAM ÚNOR

10 let
Hudební scény
Městského divadla Brno

Činoherní scéna

2.2. po 19.00	Dokonalá svatba	
3.2. út 19.00	Dokonalá svatba	
6.2. pá 14.00	Skleněný pokoj	
6.2. pá 19.00	Skleněný pokoj	C5
7.2. so 19.00	Skleněný pokoj	P
8.2. ne 19.00	Skleněný pokoj	
9.2. po 19.00	Skleněný pokoj	A1
10.2. út 19.00	Skleněný pokoj	C2
11.2. st 19.00	Těžká Barbora	A3
12.2. čt 19.00	Těžká Barbora	AB4
13.2. pá 19.00	Těžká Barbora	E5
14.2. so 19.00	Skleněný pokoj	A6
15.2. ne 19.00	Skleněný pokoj	E7
16.2. po 19.00	Mnoho povyku pro nic	Divadlo v Dlouhé, Praha
17.2. út 19.00	Mrtvé duše	E2
		
18.2. st 18.00	Podivný případ se psem	P18
19.2. čt 18.00	Podivný případ se psem	PP1
20.2. pá 18.00	Podivný případ se psem	PPP
21.2. so 19.00	Donaha!	
22.2. ne 18.00	Donaha!	
23.2. po 19.00	Skleněný pokoj	AB1
24.2. út 19.00	Skleněný pokoj	AB2
25.2. st 19.00	Skleněný pokoj	AB3
26.2. čt 19.00	Princ Homburský	A4
27.2. pá 19.00	Princ Homburský	AB5
28.2. so 19.00	Princ Homburský	AB6

Hudební scéna

1.2. ne 14.00	Let snů LILI	
1.2. ne 18.00	Let snů LILI	
2.2. po 18.00	Let snů LILI	
3.2. út 18.00	Let snů LILI	
4.2. st 19.00	Let snů LILI	
5.2. čt 18.00	Let snů LILI	
6.2. pá 19.00	Let snů LILI	A5/AB5
8.2. ne 18.00	Kočky	
9.2. po 19.00	Kočky	
11.2. st 19.00	Noc na Karlštejně	
12.2. čt 18.00	Noc na Karlštejně	
13.2. pá 19.00	Noc na Karlštejně	
14.2. so 14.00	Noc na Karlštejně	
15.2. ne 14.00	Noc na Karlštejně	
17.2. út 18.00	Don Juan	
18.2. st 19.00	Don Juan	
21.2. so 19.00	DUCH	
22.2. ne 14.00	DUCH	
22.2. ne 19.00	DUCH	
23.2. po 19.00	DUCH	
24.2. út 18.00	DUCH	
25.2. st 19.00	DUCH	
26.2. čt 18.00	DUCH	
27.2. pá 19.00	DUCH	
28.2. so 14.00	DUCH	
28.2. so 19.00	DUCH	

PROGRAM BŘEZEN

Činoherní scéna

13. ne	19.00	Skleněný pokoj	D
23. po	18.00	Skleněný pokoj	SP
3.3. út	19.00	Skleněný pokoj	A2
5.3. čt	19.00	Těžká Barbora	A4
6.3. pá	19.00	Těžká Barbora	
7.3. so	19.00	Těžká Barbora	A6
8.3. ne	19.00	Mrtvé duše	E7
12.3. čt	19.00	Jméno	AB4
13.3. pá	14.00	Jméno	
13.3. pá	19.00	Jméno	A5
14.3. so	19.00	Jméno	P
15.3. ne	19.00	Jméno	
16.3. po	19.00	Jméno	A1
16.3. po	21.00	Riverside Drive	
17.3. út	19.00	Jméno	E2
17.3. út	21.00	Riverside Drive	
18.3. st	19.00	Jméno	A3
19.3. čt	19.00	Donaha!	žadáno
20.3. pá	19.00	Skleněný pokoj	E5
21.3. so	19.00	Skleněný pokoj	AB6
22.3. ne	18.00	Skleněný pokoj	
23.3. po	18.00	Skleněný pokoj	
24.3. út	19.00	Těžká Barbora	C2
25.3. st	11.00	Těžká Barbora	žadáno
25.3. st	19.00	Těžká Barbora	
26.3. čt	19.00	Princ Homburský	C4
27.3. pá	19.00	Princ Homburský	C5
29.3. ne	19.00	Dokonalá svatba	
30.3. po	19.00	Dokonalá svatba	
31.3. út	18.00	Charleyova teta	

Hudební scéna

13. ne	14.00	DUCH	
13. ne	19.00	DUCH	
23. po	19.00	DUCH	
3.3. út	18.00	DUCH	
9.3. po	19.00	Benátský kupec	A2015/M2015
10.3. út	19.00	Benátský kupec	R2015/X2015
11.3. st	19.00	Benátský kupec	Z2015/T2015
12.3. čt	19.00	Benátský kupec	

14.3. so 19.00 Kočky

15.3. ne 18.00 Kočky

27.3. pá 14.00 Johnny Blue

27.3. pá 19.00 Johnny Blue A5/AB5

28.3. so 19.00 Johnny Blue P

29.3. ne 19.00 Johnny Blue D/E7

30.3. po 19.00 Johnny Blue A1/AB1

31.3. út 19.00 Johnny Blue A2/AB2

Stanislav Moša, Ralph Siegel:

JOHNNY BLUE

Nový původní muzikál *Johnny Blue* je inspirován faustovským tématem. Johnny Blue je slepý pouliční zpěvák, kterého ďábel, zde v podobě ženy Satany, svede na svou cestu. Výměnou za něco tak nehmata-telného a nejistého jako je duše, nabídně Satana Johnnymu dar vidění. Dokud Johnny zpívá na ulici, vede spokojený život, má vedle sebe svou milovanou Marii, a tak se zdá, že mu nic nechybí. Pak se ovšem objeví přítel z dětství Fred, který jej přesvědčí, že se stane jeho manažerem a dostane ho do velkého šou-byznysu. Johnny má totiž vzácný talent, na němž se může přizívat i spousta okolních rádobý přátel. Johnny v nabýskaném pozlátkovém světě pomalu ztrácí svou původní tvář, vzdaluje se milované Marii a čím větší je jeho sláva, tím osamělejší se stává. S příchodem Satany se situace ještě přiosťhuje, ačkoliv Johnny konečně uvidí svět kolem sebe, svoji duši zcela ztrácí. Naštěstí je tu ovšem ještě Marie, která na starou lásku nezapomíná a stojí jí za to o ni, respektive o něj, bojovat i se samotným peklem... Vedle nového, aktuálního pojetí známého příběhu nabízí muzikál hudbu slavného a zkušeného německého producenta a autora Ralpa Siegela, jehož písně pro různé interprety několikrát vyhrály mezinárodní soutěž Eurovize. Muzikál uvedeme ve světové premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière:

JMÉNO

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný, a tedy i šťastný makléř s nemovitostmi; šťastný o to víc, že očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeri, kterou ve svém bytě pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a jeho švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, nyní pozounista symfonického orchestru a jen zdanlivě přiboudlý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vposled ukáže, ono „bezmála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouchá radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincen-tův prvorozený bude jmenovat. Tak a tak, nebo tak a tak? Tipují, dohadují se, navrhuji. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč pořouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru (vždyť jméno Adolf i dnes, ruku na srdce, prvoplánově a tedy předsudečně spo-

jujeme se zrůdnou osobou Hitlera); napětí nezmírní ani příchod těhotné Anny, naopak. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříní vypadávají rozliční kostlivci a praní špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční můrou všech zúčastněných.

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené. Matthieu Delaporte a Alexandre de La Patellière tvoří autorský tandem od roku 1991. Prosadili se především na filmovém poli – jako scenáristé a režiséři. *Le Prénom (Jméno)* byla jejich první divadelní hra. S hlasným úspěchem byla inscenována v Paříži roku 2010; od té doby potěšila diváky v šestnácti dalších zemích. Městské divadlo Brno ji uvede v české premiéře.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matušová.

Jiří Voskovec, Jan Werich, Jaroslav Ježek:

TĚŽKÁ BARBORA

Hry Jiřího Voskovce a Jana Wericha se mohou zdát neoddlitelně spjaty s osobnostmi svých autorů, na stranu druhou se už dávno staly trvalou součástí zlatého fondu české dramatiky. *Těžká Barbora* mezi všemi díly V+W vyniká brilantním humorem obou autorů i zcela kouzelným nadčasovým poselstvím. Příběh je posazen do malého holandského městečka Eidamu, jehož konšelstvo je rozhádané, prolezlé korupcí, podvůdky a intrikami, a kde místní učitel, nejčestnější postava hry, se tomu neumí postavit. Nakonec se však tváří v tvář ohrožení z mocné sousední země Yberland a za vydatné pomoci dvou zběhlých yberlandských žoldnřů, kteří se k nim připojí, eidamští semknou a prokáží nečekanou vůli a soudržnost. Plejáda plastických komediálních figur a figurek, pověstný slovní humor V+W a nesmrtelné Ježkovy hity jako *Holduj tanci, pohybu, Vy nevíte, co je středověk* nebo *Sláva mu, on je pašák* – i to jsou jedny z mnoha důvodů, proč přivítat *Těžkou Barboru* na jevišti Činoherní scény Městského divadla Brno.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isrenik, Jiří Ressler, Zdeněk Junák, Evelína Kachlířová nebo Markéta Sedláčková, Patrik Bořecký, Lucie Zedníčková, Vojtěch Blahuta, Ladislav Kolář, Jakub Uličník a další.

OKNO STYL

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

sleva **69%**

www.oknostyl.cz

www.eshop.oknostyl.cz

Více než 200 typů oken a dveří skladem

IHNED K ODBĚRU

Nová, úsporná, plastová okna

SE SLEVOU 69%

ČERT TĚ VEM

Aneta MAJEROVÁ

Ještě před pár měsíci byly pro tanečnici a choreografku Anetu Majerovou práce a divadlo prakticky nejdůležitějšími činnostmi. Teď se však osoby a obsazení v nejdůležitějším dramatu, které se pro každého jmenuje *Život*, přece jen poněkud změnily. Hlavní postavu v něm hraje človíček se jménem Severín Teo a je to Anetin sedmiměsíční synek, kterému je pochopitelně zapotřebí věnovat tu největší pozornost. O to obtížnější je skloubení péče a mateřského poslání s prací v divadle. A o to víc je zapotřebí před *Křídly* oceněnou Anetou smeknout.

Mimochodem, jak jste přišli na Severína?

Inspirovali jsme se na Slovensku, kde je toto jméno mnohem častější než u nás a ještě k tomu má v našem případě i docela reálný podklad. Nevěděla jsem, kde budu rodit. Jestli v Brně nebo v Beskydech, odkud pocházím a kde společně žijeme. Nakonec mě porod zastihl s měsíčním předstihem právě tam, tedy na sever od Brna, a tak jméno Severín bylo odvozeno i z tohoto faktu. Mimochodem, kdybych rodila v Brně, tak možná hrozilo, že by se jmenoval Bruno, i když to byla spíše jen legrace.

*Ocenění *Křídla* jste dostala za choreografii pro muzikál *Flashdance*. Podle mé představy je choreografie vysoce odborná a taky tvůrčí práce, která sice není tak v popředí divácké pozornosti jako samotné herecké výkony, ale také má jistě své zákonitosti a úskalí, aby byl výsledek na jevišti nakonec co nejlepší. Jak tedy vlastně taková práce choreografa u nové inscenace začíná?*

Ano, jedná se o běh na dlouhou trať. Máte zadání, hudbu, herce/tanečnický a prostor, který musíte naplnit pohybem tak, aby vše bylo ve vzájemné symbióze. To vše vyžaduje čas, kterého není nikdy dost, stejně tak jako nápadů, dobré kondice, trpělivosti a důvěry všech, se kterými spolupracujete. Jak sám říkáte, ve finále je pozornost možná více věnována aktérům samotným, kteří dávají život celému příběhu. To, co předvádí, jak se pohybují, je vnímáno spíše jako automatická součást jejich postavy, celku. Je to tak vlastně správně, protože ve chvíli, kdy by divák věnoval pozornost jednotlivým krokům, otočkám a jiným pohybům, bylo by něco špatně. Tedy alespoň pro mě to tak platí. Jakmile mě něco vyruší, vytáhne z příběhu, znamená to, že něco nebylo v pořádku. Choreografickým číslem jako divák však také věnuji svou pozornost a dokážu ocenit jejich kvality, stejně tak jako jiným tvůrčím složkám, bez kterých by kýžený výsledek nebyl nikdy úplný.

Co musí mít choreograf vždy na zřeteli a čeho se naopak musí vyvarovat? Co patří například k nejčastěj-

šim chybám, které by mohly mít nakonec třeba nežádoucí vliv na scéně?

Musí mít vždy čisté oblečení a nezapomenout mobil na jevišti (*smích*). Choreograf by měl v první řadě znát, co chce vlastně vyjádřit, co by choreografie měla sdělit neboli jaký pocit zanechat. Čili měl by mít jasné požadavky. Vše by mělo korespondovat s hudbou, která určuje jak tempo, tak náladu, atmosféru... A stejně

Některé věci si předem nachystat nelze.

tak by měl vycházet z herců/tanečnicků, kteří ztvářejí jeho představy, z jejich individuálních dovedností, možností a snad i pamatovat na jejich převleky a jednotlivé výstupy, jak jdou po sobě, aby všichni vše stihli včas. V opačném případě, no, posuďte sám (*smích*).

Jak se vám pracuje nejlépe? V klidu v ateliéru, kdy si představy o budoucím vystoupení tanečnicků a herců a jejich soulad teprve představujete či snad rozkreslujete, nebo je to naopak na pódiu při samotných zkouškách?

Obojí je mi blízké. Všechny choreografie si chystám samozřejmě předem, včetně rozkresleného prostoru s určenými místy pro jednotlivé tanečníky a herce, a to hlavně z časových důvodů. Některé věci si předem ale nachystat nelze, proto tvořím přímo na sále. Většinou se jedná například o zveřejnění, kdy vycházím z možností tanečnicků/herců. Představu, co mám v plánu, ale mít musím. No, a pak přichází práce na jevišti. Zde choreograf musí rychle reagovat na nové vzniklé situace, na které se připravit předem nelze.

Mobou účinkující o vašich představách diskutovat nebo přinášet vlastní nápady a náměty?

Své představy nerada měním. Rozdíl je ale hlavně v tom, máte-li plnou zkušebnu například o třiceti, padesáti lidech nebo jste na sále jen dva, tři či je nás pět. A dále hraje hlavní roli čas. Máme-li ho, můžeme hledat, tvořit, v opačném případě pak není příliš prostor pro diskusi. A pokud jsem v představení v roli herečky a tanečnice, tak také plně respektuji choreografy požadavky a snažím se co nejlépe naplnit jeho představy. *Jak důležitá je spolupráce s tvůrci kostýmů a spolupracujete i na jejich vzniku? Nebo je to pouze záležitost kostýmních návrhářů, do které moc choreograf nemluví?*

Řekla bych, že se jedná o úzkou spolupráci, stejně tak jako s ostatními tvůrci podílejícími se na přípravě nového muzikálu. Choreograf se seznámí s návrhy a návrhář s choreografiemi. Jinak by mohlo dojít k tomu, že účinkující v kostýmu nezvedne nohu či ruce, nebo

že při první zveřejnění se do kostýmu zamotá či jej rozerve. Neopomenutelná je také domluva na výběru obuvi.

Kterou z vašich dosavadních inscenací považujete za nejvíce povedenou? Nebo jsou to všechno „vaše děti“ a nelze z nich některé vyzdvihnout na úkor jiných?

Každé dílo je jiné, jiné téma, doba, styl, jiný duch. Některá inscenace je více taneční, jiná méně, některá

vás dostane příběhem, jiná lidmi, se kterými spolupracujete a podobně. Všechny si nesou to své. Člověk se také neustále učí, proto se dívá zpětně kriticky a chtěl by něco měnit, což naštěstí nelze (*smích*). Čili těžko říci, kterou mám nejraději. Všechny považuji, jak říkáte, za „své děti“, každou jsem si něčím oblíbila. Povedená díla ale vnímám ve zpětné vazbě, a to na základě spokojenosti všech, jak účinkujících, tak diváků a v neposlední řadě i režiséra.

Podílte se i na choreografii očekávané činohry režiséra Stanislava Moší Skleněný pokoj. Jak bude vypadat tato práce?

Ano, podílím i přes to, že mám doma Severína. Vzhledem k tomu, že se jedná o činohru, bude zřejmě choreografické práce méně. To ovšem zjistím až za chodu, zejména pak v generálovém týdnu. Kdyby se jednalo o představení, které vyžaduje více choreografií, ještě bych si z časových důvodů na něj počkala.

Máte nějaké své vzory? Kde bychom se mohli setkat se světově špičkovou choreografií? A je nějaké vysněné představení, pod kterým byste chtěla být jako choreograf podepsaná?

V dnešní době můžeme vidět ledasco. I to, co si nedokážeme ani představit. K tomu nám postačí i malá krabička s internetem a nemusíme nikam jezdit. Možná je to škoda, protože zajet si do „mekky“ muzikálu, tance, umění, koupit si lístek, usadit se v divadle, nasávat atmosféru, nechat se unést skvělými výkony a na závěr za odměnu s poděkováním a obdivem zatleskat, má své nenahraditelné kouzlo. Já mám ráda různé taneční styly, choreografy, ráda se dívám na staré americké muzikály a obdivuji jejich precizní provedení. Zamilovaná jsem do klasiky, a to choreografií Boba Fosseho a jeho smyslu pro detail. Proto mě nyní napadá, že by bylo více než úžasné podílet se na muzikálu *All that jazz!* A snad ještě více si v něm zatancovat – a bez alternace (*smích*)!

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeff Kratochvíl*

RODINNÉ STŘÍBRO

Petr HLOUŠEK

PETR HLOUŠEK JE DOMÁCÍ TYP, VĚTŠINU ČASU ALE NA CESTÁCH

Petr Hloušek, scénograf. Pro divadelní odborníky známá osobnost, byť se s dosaženými úspěchy nechce chlubit. Jaký je vlastně profesní život scénografa? Ve kterém momentě začíná jeho práce a jak je těžké sladit představy s dalšími tvůrci inscenace? *Pracujete se severskými tvůrci na Islandu, s jejich inscenací jste sklízel úspěchy i na Broadwayi, vaše scénografické práce znají ve Slovinsku, Německu, Švýcarsku, teď jste byl zřejmě asi opět pracovně na*

Islandu. Měníte rád divadelní prostředí v různých zemích? Co vám takové cestování dává a co naopak bere?

Každá země má svá specifika, ale pokud srovnám například městská divadla v Lublani, Brně a Reykjavíku, je to ta stejná loď, stejně milí a talentovaní lidé, dokonce podobné technické možnosti. Práce se jmenovanými divadly mi dala a stále dává hodně. Především velké příležitosti a pro mě pochopitelně velké zkušenosti. Díky tomu, že jde o zavedené instituce s dílnami a zázemím, práce je zde daleko méně stresující než u soukromých produkcí, kde se tím buduje ke každé inscenaci prakticky od nuly. Další výhodou práce mimo ČR je fakt, že se jí můžete věnovat opravdu soustředěně a intenzivně. To je zároveň odpověď na to, co mi taková práce bere. Já jsem v podstatě domácí typ. Minulý rok to byly celkem dva měsíce v zahraničí, to je hodně.

Vaše pojetí scény se často vyznačuje využitím řady technických složitostí, které divadlo nabízí, občas i jakýmsi (snad laikovi prominete) futuristickým minimalismem, který někdy zavádí až k fantazii či skoro sci-fi. Je nějaká hranice, kde už víte, že by publikum vaše představy vstřebávalo s obtížemi? A hraje roli skutečnost, pro kterou zemi se scéna připravuje?

Já jsem odrostl na filmech jako *2001: Vesmírná odysea*, čili dlouhé velkolepé záběry. Doufám, že vše, co jsem ve svých scénách použil, bylo srozumitelné. První, kdo by mi nesrozumitelnost omlátil o hlavu, by byl režisér. Ten je tím hlavním vypravěčem představení, a pokud bych šel proti jeho rétorice, nenechal by si to líbit. Takže doufám, že jsem dostatečně „čitelný“. Co se rozdílů mezi zeměmi týče, je to spíš v detailech – například rekvizitách. V případě právě připravovaného *Billyho Elliota* na Islandu je to například Polaroid. V 80. letech na západě sice novinka, ale dostupná. U nás frčela spíš Praktika a Pentakon Six TL. A třeba na Islandu jsou americké symboly vnímány trochu jako u nás ty ruské. Naopak všechno britské je bráno jako pozitivní, hravé, inspirativní, podobně jako u nás.

Dobré divadlo dokáže velká kouzla. V které poloze je však vám jako tvůrci lépe? Když připravujete in-

scenaci takřkajíc klasickou, realistickou, nebo tu, kde se očekává větší podíl fantazie vnímavého diváka?

No, já jsem se k žádné civilní divadelní hře zatím nedostal – myslím, pokud jsem dělal současné scénu i projekce. Mám pocit, že když se mí oblíbení režiséři rozhodují, koho vzít do týmu, vyberou si mě právě na základě žánru – tedy muzikál s opulentní scénou s velkým podílem projekcí. Osobně mám nejraději práci na představeních jako je *Mary Poppins* – tedy reálné a zároveň romantické prostředí umocněné světelným designem a k tomu adekvátní projekce užitá tak, aby divák necítil hranici mezi jednotlivými složkami.

S tím asi souvisí v práci divadelníků stále více používaná složitá technika. Vy také často využíváte různé kombinace reálných kulís s například 3D animacemi. Zůstává při použití všech těchto vymožeností divadlo stále ještě divadlem a nevytrácí se tak trochu to kouzlo kaširované krásy? A nemůže nakonec dojít k tomu, že podobně jako v automobilovém průmyslu, kde u nejnovějších tichých hybridních motorů jejich zvuky vyrábějí reproduktory, nebude nutné třeba na jevišti občas uměle zaprašit, či zavrzat kulíсами?

Se Zdeňkem Helbichem na Divadelním dvoře

Na Broadwayi s Ívárem Pállem Jónssonem, autorem muzikálu *Revolution*

Já jsem velkým milovníkem kaširovaných kulis patřinovaných jako pro film. Nechci brát divákovi prostor pro fantazii, ale pokud budete dělat muzikál odehrávající se v Londýně, bez kaširované cihlové zdi se neobejdete, a pokud vy ano, diváka určitě zklamete. V jiných divadelních žánrech to můžete použít jako metodu která diváka vyburcovat, pokořit. Muzikál si ale o jistou míru realismu říká. A divadlo jako takové bude vždycky vzrat a prášit. To, co divák považuje za dokonalý stroj, je v zákulisí firmol kulisáků, rekvizitářek, osvětlovačů, rychlých převleků a hudebníků v podpalubí.

Zhodnotte prosím váš uplynulý rok z profesní stránky. Podařilo se vytvořit a dokončit vše, co bylo v plánu? A jaká práce vás čeká v roce 2015 doma i ve světě?

Myslím, že loňský rok můžu považovat za úspěšný, ač velmi hektický, bez dovolené a v neustálém časovém presu. Získal jsem dvě ceny – Grímána na Islandu za projekce pro představení *Podivný případ se psem* a Křídla od kolegia Dokořánu. Rok jsem rozjel zvesela s *Mladým Frankensteinem*, to byla radost. Potom *Pes* na Islandu. Dva muzikály v Praze,

v Divadle Broadway a Hybernii, jsem finalizoval současně, naštěstí za podpory kolegy Dalibora Černáka, takže jsem mohl po nocích nakreslit scénu pro *Dona Juana*. V létě měsíc práce na muzikálu *Revolution* v New Yorku, na podzim *DUCH* a konec roku ve znamení pohádky pro Hvězdárnu a planetárium Brno. Začátkem března 2015 bude mít premiéru *Billy Elliot* v Městském divadle Reykjavíku, s mojí scénou na konci března nový muzikál Standy Moši *Johnny Blue* – zde půjde zejména o projekce. V létě mě, doufám, čekají dva týdny v lese a dva u moře.

Kterých cen si nejvíce považujete, proč a jakou mezi nimi budou mít pozici Křídla kolegia revue Dokořán?

Jak jsem se zmínil, Gríman z Islandu je zatím jedinou zahraniční cenou. Byl jsem nominován za scénu k *Mary Poppins* jak u nás, tak na Islandu. Čili cena Křídla je pro mě fakticky druhou cenou. Vážím si jí hlavně proto, že mi ji vlastně udělili mí kolegové z Městského divadla Brno.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil*

TĚŽKOSTI S TĚŽKOU BARBOROU

S pocitem nejistoty a obav jsem šel na premiéru *Těžké Barbory* na Činoherní scénu Městského divadla v Brně. Ještě předtím jsem si z YouTube stáhl *Těžkou Barboru* – inscenaci z Divadla Komedie. A měl jsem obavy, jestli se premiéra podaří...

Prvním plusem byl výběr scény. Byť má hudební komedie svůj domestik na velké Hudební scéně, mnohem vhodnější je trochu komornější prostředí. Prostor pražského Divadla Komedie je možná ještě o něco menší. Zdařilá je i scéna Jaroslava Milfajta, která se inspirovala svou jednoduchostí a účelností v původní dekoraci V+W. Dalším plusem je dramaturgie Jana Šotkovského. Cítím úpravy v drobnostech, na nichž se podíleli i režisér Stanislav Slovák s herci Michalem Isteníkem a Jiřím Resslererem. A jde také o výběr hry. Zatímco mnohé z toho, co V+W vytvořili, patří svým charakterem více k revue, přece jen *Těžká Barbora* má dějovou zápletku a vnitřní stavbu, kterou se přiklání ke klasickému dramatu.

Jak nahradit forbíny?

Existují verze, ve kterých jsou pro jistotu hry protagonistů před oponou vypuštěny nebo minimalizovány a to nejtípnější z nich je vepsáno přímo do hry. Touto cestou se našťestí dramaturg Šotkovský a režisér Slovák nevydali. Zvolili si náročnější a mnohem rizikovější cestu: Najít herce, kteří by slavné forbíny zvládli. Volba padla na Michala Isteníka (řekněme, že „zastupuje“ Jana Wericha) a Jiřího Resslerera (to je tedy „zastupující“ Voskovec, nebo Horníček). Ty uvozovky jsou tady na místě. Oba protagonisté našťestí nehrají dvojici V+W nebo H+W. V něčem jsou jim samozřejmě podobní (poetika, hra se slovíčky), v něčem jsou jiní. Hodně mi připomínali korpulentního zemitého pohodáře Satinského a intelektuálnějšího štíhlého Lasicu, oba tak v osmdesátých letech 20. století.

Uf, oddechl jsem si, když uběhly první forbíny. Ano, je to ono. Nedá se říct, že jenom napodobují, oba jsou výborní – i když člověk prostě srovnávat musí. Po představení jsem si na PC zase pustil několik forbín W+H. A ty z Městského divadla Brno fakt snesou srovnání.

Vedle Wericha se v „Osvobozeném“ vystřídal hodně dnes slavných a opěvovaných herců. A přece, odvahou a promyšleným přístupem si současní herci i režisér Stanislav Slovák s těmi slavnými týmy minulosti v ničem nezadali. Bodrý starosta Zdeňka Junáka, stejně jako hejtman Patrika Bořeckého, nebo jeho nóbl žena Elizabeth Lucie Zedníčkové, to byly nádherně expresivně zahrané figury, kterým samozřejmě sekundovali další: Ladislav Kolář jako zámecký pán, výborný učitel Vojtěcha Blahuty, výrazný syrař Jakuba Uličníka nebo cizinec Rastislava Gajdoše. V režii Stanislava Slováka měli sevřenou stylizaci, trochu se blížíci commedii dell'arte. Podobně už jednou

Slovák režíroval rozvernou muzikálovou pohádku *Sněhurka a sedm trpaslíků*. Publikum vděčně reagovalo. Zvláštní pozornost je třeba věnovat girls i mladíkům vedle nich, kdoví, jak se jim říká. Prostě „křoví“. V Divadle Komedie v roce 1960 to byla skupina nevýrazně se pohybujících figur. Neměli takové zázemí, jako v Městském divadle v Brně, kde jsou zvyklí na jiná zátěže ve všech současných muzikálech. V tom roce 1960 byli inscenátoři rádi, když se nožky zvedaly alespoň přibližně

najednou. Je dobré zhlédnout starý záznam a pak ohodnotit, co to „křoví“ v Brně umí.

Summa sumárum

V Brně se povedl odvážný kousek. Oživit na scéně slavné dílo Voskovce a Wericha. Obaj jsou již bohužel v nebičku. A možná odtud shlížejí na to Brno a mnou si ruce, protože jejich sranda je zde už 110 let.

Dá se lákání V+W odolat?

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 17. 12. 2014

PRINCOVA ŠACHOVÁ PARTIE

Nynější uvedení v Městském divadle v Brně je teprve pátou českou inscenací dvě stě let starého dramatu. Tvůrčí tým Mikoláše Tyce *Prince Homburského* pojal především jako nadčasové drama idejí reprezentované oběma hlavními mužskými postavami. Odstup od dobových realíí je patrný ve výpravě: scéně s nejnmutnějšími rekvizitami dominuje v polovině hloubi jeviště prudká šikma s asymetricky umístěným průchodem, posuvným schodištěm a horním ochozem, její šedivou barvu dodržují také rastry vysokých bočních a zadních kulis. Studená funkčnost scény umožňuje pohodové proměny prostředí a dobře koresponduje s černobílými kostýmy, jež i ve své strohosti nesou symbolickou informaci: bělostné šaty jsou vyhrazeny mladé Natálii, elegantní černá ostatním dámám, muži bez výjimky nosí bílé košile a různé střihy černých obleků a kabátů. Jejich barevně jednotný úbor spolu s vysokou vojenskou obuví odkazují k uniformitě armády, ale i k pruským státním barvám.

Dominance černé a bílé svádí k úvaze o šachové partii, v níž postavy prince Homburského a kurfiřta Bedřicha hrají role králů. Lukáš Janota podává prince jako mladého horkokrevného válečníka, jenž umí i vyjevit upřímný cit, v důsledku somnabulních stavů však vnímá realitu rozostřeně a zejména ve vězení, kde čeká na rozsudek, se zmítá mezi pevnou důvěrou v panovníkovu milost a náhlým

děsem z hrozící popravu. Rozporuplné zvraty princovy psýché zvládá herec s jistotou a rovněž z hlediska současného vnímání problematickému motivu vypjaté subordinace, s níž princ po vnitřním boji akceptuje hrdelní trest (tím, že... přijmu smrt, chci vzdát čest posvátnému zákonu války), umí propůjčit punc věrohodnosti.

Viktor Skála hraje kurfiřta jako respektovaného státníka, který lpí na řádu a poslušnosti, zároveň však dává opatrně zaznít citům vůči milované neteři i vězněnému princovi: jeho odmítnutí nabízené milosti přijímá kurfiřt s respektem. Z dalších mužských figur vyniká Jan Mazák jako plebejský přímočarý Kottwitz a Jaroslav Matějka v roli Hohenzollerna, jehož válečné zranění osvobodilo k větší otevřenosti a jemné ironii. Ostatní mužské postavy se po šachovnici inscenace pohybují jako zaměnitelní pěšáci, ojedinele je jejich výskyt na jevišti zcela postradatelný (selský pár). Z dvojice dam vyniká princezna Natálie v podání Elišky Skálové dívčí jemností (ve vojenském ležení před bitvou až nepatřičnou) účinně kontrastující s naléhavostí i rozmyslem, s níž se bere za princovu záchranu.

Marcel Sladkowski,

Divadelní noviny, 23. 12. 2014

NAVÝSOST ŽIVÉ MRTVÉ DUŠE

V BRNĚ

Městské divadlo Brno odstartovalo sezónu premiérou inscenace *Mrtvé duše* režisérky Hany Burešové. A byl to začátek efektní i skvostný.

Hana Burešová je pověstná svým pečlivým a přesným stylem, který tady vychází z drsné satirické povahy předlohy. Groteskní příběh o vychytralém podvodníkovi Čičikovovi, který se vetře mezi maloměstskou smetánku a zkorumpované statkáře, rozehrává až ve varietním duchu.

Jde o mrtvé duše (sousloví aktuální před časem i na tuzemské politické scéně) – tedy mrtvé nevolníky, kteří jsou ale úředně živí. Na

hordu takových skoupených otroků lze získat úvěr a půdu od státu, tedy docela slušně zbohatnout.

Režisérka si dává záležet a postupně krouží drsnou grotesku, která je mimořádně zábavná, ale zpočátku nepřekračuje zavedený divadelně jízlivý obrázek, jak je známe ze všemožných zpracování *Revizora*. Jenže Burešová má jedinečný cit pro přesnou míru a načasování herecké akce, pro minuciózní prokreslování charakterů, a tak je její komedie typů a následná hra s divákem mnohem účinnější, aniž by užívala laciné efekty, podpásovou legraci či vděčné úkroky stranou. Přihlížející se tak nebaví toliko vnějškovým pohledem na všechna tato přefouklá ženská ňadra, prdelatou statkářskou bábu v travestijním provedení nebo herce s pupkatými podbříšky. To nejvíc legrační i napínavé se děje právě v budovaných vztazích této bizarní trupy.

Ale bude na místě právě tady pochválit kostýmy Zuzany Štefunkové-Rusínové, která za využití přiznaných krinolín a vatelínu vytvořila karikatury, které jakoby místy vyskočily

z kreseb Honoré Daumiéra. Bizarně vyčesané paruky, všechny ty tlusté řitě a navrch statkářovy gumáky jakoby upletené z barevné vlny jsou vtípným a účinným rámcem této společenské maškarády. Její dojem zesiluje i prostá scéna Tomáše Rusína, který vlastně využil šestice panelů jemně evokujících nejen Čičikoviův podvodný labyrint, ale místy až onu kýženu varietní atmosféru klamu a šalby.

Výteční herci

Michal Isteník jako Čičikov předvádí nejprve zábavný koncert mazaného svatouška. Velký potenciál komika protagonisty naplno rozjíždí v bezohledné touze hamížníka, aby se na závěr vlastně ironicky vysmál figuře i publiku. Náročná je přitom architektura této role. Jako Čičikov ještě interpretuje a odřikává vypravěčské repliky nebo se mění v glosátora, tedy až pomyslného Gogola. Isteník tuto trojedinost zvládl s přehledem, diváka představením vede bez zaváhání.

Famózně na jevišti exceluje také Petr Štěpán jako věčně nalitý Nozdrev. Hřmotný herec vytvořil výtečnou karikaturu hromotluka, jemuž se nekácí jen tělo, ale i řeč a podvodné myšlenky. Pozoruhodná je také nastavená a pevně držená herecká kontura Alana Novotného jako Líbeznického. Tento statkářský boubelatý andílek s nasládlým hlasem otevírá publiku cestu k upřímné legraci a je opravdu vynikající kreačí. Jaroslav Matějka – jiný výrazný komik souboru – si zase nenechal utéct příležitost a při jeho fyzikálním výstupu namazaného vozky diváci doslova vybuchují a řvou smíchy. A je to vlastně ještě po přestávce taková fraška, která ze zákonitosti žánru směřuje k polapení a trestu hrdiny. Ten ještě v inscenaci Burešové zažije před svým společenským pádem jevištně úchvatně zpracovaný přízračný sen, v němž ho do kola vezme nejedna figura z ruských národních skazek. Pohádka se ovšem rozplyne a groteska se málem mění v moralitu. Podvodníkovi ve vězení domlouvá pop, aby ten velký svět a touhy po ještě větším majetku nechal jít stranou. Čičikov posléze uniká trestu pod podmínkou, že se vzdá veškerého jmění. Až na samotný závěr, v posledním kratičkém výstupu dění, se inscenace ale rychle vrací ke šklebivé groteskní podívané, jejíž podoby s dneškem berou dech.

Osvobozený Čičikov se tady málem stává personifikací země, kde se dá nevolník zadupat do prachu, kde je nemožné jít proti všeobecnému zkorumpovanému proudu. Slovy sa-

motného vizionářského Gogola, který měl na mysli ovšem oslavu své otčiny: „Rusko se žene vpřed a s nelibostí mu ustupují ostatní národy...“ Tady už se hořká jízlivost inscenačního výkladu mění téměř v stravující tragédii dneška.

Mareček Luboš,
Lidové noviny, 5. 11. 2014

GROTESKNĚ OŽIVENĚ MRTVĚ DUŠE
Vynikající ukrajinský prozaik a dramatik Nikolaj Vasiljevič Gogol náleží k nejdřáždívějším zjevům světové literatury 19. století. Zatímco tradiční pohled jej zařazuje na pomezí odcházejícího romantismu a nastupujícího kritického realismu, pozdější vykladači v jeho dílech akcentují rysy fantaskna, groteskna a hyperbolizace, a tudíž jej považují za předchůdce moderny či postmoderny 20. věku. Právě z tohoto zorného úhlu vychází zářijová první premiéra 70. sezóny Městského divadla Brno.

S odstupem od zdejšího Černínova nastudování *Hráčů* (2003) ji svým jedenáctým hostováním opět odstartovala pražská režisérka Hana Burešová, a to původní dramatisaci Gogolova románu *Mrtvé duše* (1842), na níž se – s využitím knižně vydaného překladu Naděždy Slabihoudové – podílel Štěpán Otčenášek. Jejich úsilí pak jako vždy precizní dramaturgickou součinností podpořil hlavní garant důkladného programového tisku Jiří Závíš.

Mrtvé duše zamýšlel Gogol po vzoru Dantovy *Božské komedie* koncipovat jako satiricko-moralistickou trilogii. Pod tlakem autorových vnitřních rozporů a duchovních krizí však z tohoto záměru zůstal jen fragment: pikareskně laděný (a cenzurními zásahy poznamenaný) první díl a útržky spisovatelem spálené části druhé. Prózu tvůrce, který se léčil také u nás, do českého kontextu pohotově časopisecky uvedl Karel Havlíček Borovský. Postupně se dočkala řady jevištních (také operních, muzikálových a loutkových), filmo-

vých a rozhlasových podob. Brněnští inscenátoři srovnávali i několik málo (uvedených i nerealizovaných) domácích činoherních verzí, nakonec však zvolili při citlivé redukci předlohy vlastní cestu. Za připomenutí tu stojí Sládečkovovo málo zdařilé „mrštíkowské“ nastudování české premiéry dramatisace Michaila Bulgakova, nevábně nazvané *Mrchotrupci, hola hej!* (1993).

Obecně celkem známý románový děj vychází (podobně jako komedie *Revizor*) z anekdotického námětu, poskytnutého prý Gogolovi starším přítelem Puškinem. Zchudlý šlechtic Pavel Ivanovič Čičikov se snaží zbohatnout s pomocí fiktivního kapitálu spekulativním la-

ciným nákupem zemědělných nevolníků, kterých se díky jeho vlezle lichotné výmluvnosti omezení statkáři koneckonců rádi zbavují. Při Čičikovově objížďení okolních usedlostí poznáváme pitoreskní menažerii mravně pokřivených typů (také tito provinční feudálové výmluvných jmen jsou tudíž v systému, umožňujícím lidské bytosti a dokonce i nebožtíky prodávat jako zboží, de facto „mrtvými dušemi“) – nejprve obratně oklamávaných a poté, po skandálu na gubernátorském plese a podvodníkově odhalení a arestování, absurdní mystifikace paranoidně vytvářejících. Dramatisátoři a jejich inscenační tým (výtvarník scény Tomáš Rusín, navrhovatelka kostýmů Zuzana Štefunková-Rusínová, skladatel Petr Hromádka, choreograf Martin Páček, tvůrce světelného designu David Kachlůš a projekce Petr Hloušek) bez násilných textů-

vých úprav přesně vyhmátli adresnou aktuálností Gogolova společensko-kritického pohledu, zasahujícího dnešní poměry v putinovském Rusku, a zároveň ostře demonstrujícího každodenně odhalované podrazy, sofistickované podvody a mnohdy pod koberec zametané korupční aféry v české kotlině. Nečiní tak ovšem realisticky popisně, nýbrž v intencích moderního chápání Gogolova odkazu antiiluzivně výraznou stylizací, ironií a zgrotesknující nadsázkou. S tímto přístupem korespondují v programu v Závěšově překladu vybrané nonsensové miniatury Daniila Charmsa, podobně využitě ostatně už v případě *Hráčů*.

Nedlouhý dvoudílný večer o dvaceti obrazech volí jako základní polohu ráz kabaretní revue s varietními až cirkusovými prvky: na začátku téměř prázdném jevišti s mobilními zrcadlovými plochami, odrážené figury deformujícími, a s přinášejícím bílým mobiliářem jsou nejnápadnější mírně historizující kostýmy, ozvláštňené vhodnými detaily (nabílené tváře, bizarní naddimenzované ženské paruky, korzety zvýrazněné vnady). Loutkovité postavy připouštějí příbuznost jak s artefakty některých ilustrátorů, tak konotace se světem klasických ruských pohádek, podobně jako se východem nechává ovlivnit hojně a vynalézavě uplatňovaná „vícedrožová“ hudební složka. V důmyslném ústrojném prolnutí zdánlivě disparátních prvků najdeme i gogolovskou ideu patetizující „poémy“ (mrazivě vyznívající závěr o Rusku jako pádící trojce, již „s nelibostí ustupují ostatní národy“). V souvislosti s dvoudomým jevištním pojetím Čičikova přechází civilní dialog v mírný synchronizovaný pohyb, ve strnulá štronza nebo naopak do salonního tance či divokého chorovodu; až boschovské obludnosti pak nabývá protagonistův horečnatý sen.

Jednotlivě zapamatovatelní jsou představitelé maloměstské nobility (Miloslav Čížek, Zdeněk Bureš, Josef Jurásek, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný) v čele s autoritativním Gubernátorem

Viktora Skály. Ze spolehlivého typového obsazení vychází zřetelně diferencovaná pětice rozličně demoralizovaných, ziskuchtivě sobeckých statkářů – povrchní snilek a žvanivý estét Líbeznický (Alan Novotný), rozmáchně agresivní opilecký a karbanický dobrodruh Nozdrev (Petr Štěpán), medvědovitý žrout Psovský (Zdeněk Junák), houmlesácky odpudivý harpagon Plesnivec (Patrik Bořecký) i zbedněná vdova Shánělka (Jan Mazák).

Přirozenou osou nastudování zůstává pocho-pitelně figura Čičikova, ztvárněná držitelem Ceny Alfréda Radoka v kategorii Talent roku 2011 Michalem Isteníkem. Hned jak přichází s flegmatickým sluhou a kočím Selifanem (Jaroslav Matějka) ze sálu na holé jeviště, vybírá si připravené propriety a zasedne k riskantní jízdě do náznaku bryčky, pochopíme, že mu v této dramatuze případně kromě charakteristiky postavy rovněž „zcižující“ funkce vyprávěče i komentátora. Ostré střihy mezi oběma v celku skloubenými polohami zvládá flexibilitou známý herec zcela suverénně. Jak už z plakátu láká mimicky pestrá mozaika grimas, je Isteníkův chameleonovsky proměnlivý hochštapler, na první pohled vystupující z okolní pánské šedi výrazným líčením a křiklavým rudým kostýmem, chlestatkovským podvodníkem mnoha rysů a tváří. Vedle pocitu divácké štítivosti nad jeho bezskrupulózní slizkostí a posléze falešnou sebelitostí nepostrádá tato imponující kreace nejen bohatou, etudově propracovanou humornou škálu, ale ani odstín jakési melancholie nebo i tušení, že fenoménu „ruské duše“ není vůbec snadné porozumět.

Myšlenkově varovná a jevištně invenční inscenace Gogolových *Mrtvých duší* v kontinuálně přínosném brněnském působení pražského týmu byla nesporným zdařilým vstupem do jubilejní sezóny, v níž si MdB připomněla desetiletou činnost Hudební scény a v jejímž závěru oslaví sedmdesát roků své existence.

Vít Závodský,

KAM v Brně, 29. 10. 2014

10 LET HUDEBNÍ SCÉNY V BRNĚ

Ohlédnutí za inscenacemi na Hudební scéně v Brně

Kdo hledá místo, na kterém roky běží před vyprodaným hledištěm *Kočky*, *Flashdance*, *Donaha!*, *Jekyll a Hyde*, *Čarodějky z Eastwicku*, *Mary Poppins*, *Chicago a Kráska a zvíře*, pomyslí v první řadě na Londýn, New York, a jestliže se jedná o znalce muzikálu, také na Budapešť – ale sotva kdo by hledal tento impozantní repertoár a další muzikály nedaleko od Vídně, v českém Brně.

Zdejší Městské divadlo Brno, jedno z mnoha divadel v druhém největším městě České republiky, má v repertoáru na dvou scénách muzikál, činohru a zpěvohru, vše na nejvyšší úrovni s velkým souborem, nákladnou výpravou a vynikajícími hudebníky.

Město Brno vděčí za divadlo v jeho současné podobě především jeho řediteli Stanislavu Mošovi, který převzal vedení divadla na počátku 90. let. Moša také v uplynulých letech opakovaně působil jako režisér v zahraničí jako v případě představení *Papežka* ve Fuldě a *My Fair Lady* ve švýcarském Wahlenstadtu.

Divadlo bylo založeno v roce 1945 pod názvem Svobodné divadlo a od začátku se zde hrálo především současné divadlo. V průběhu let bylo několikrát přejmenováno, bylo nuceně spojováno s jinými divadly, poté se zase osamostatnilo a změnilo své sídlo. Na začátku 90. let minulého století byla zahájena přestavba budovy starého kina na ulici Lidická na divadlo s kapacitou asi 300 míst, které se dnes využívá jako malá (Činoherní) scéna pro menší muzikály a činohru. V roce 2004 byla ve vzdálenosti pouhých několika metrů od Činoherní scény otevřena Hudební scéna se 700 místy, která se jako amfiteátr bez balkónů prudce svažuje k jevišti a poskytuje z každého místa

vynikající výhled a dobrou akustiku. Obě scény jsou spolu úzce propojeny prostřednictvím řady vedlejších budov a přímo vedle divadla v centru města se rovněž nacházejí všechny dílny.

Letos v září slavila Hudební scéna deset let své existence a připomínala si 48 titulů, které zde dosud slavily premiéru. Patřilo mezi ně i 31 muzikálů, z nichž mnohé zaznamenaly více než 100 uvedení před vyprodaným hledištěm.

Tajemství úspěchu divadla je podle Stanislava Moši tak jednoduché, že není o čem hovořit: Za prvé je každý rok zařazeno do herního plánu 9 až 10 nových titulů (v případě německých městských divadel je to často 25 až 30 titulů), každý z nich je však realizován s velkými náklady a má k dispozici dostatečné zdroje. Za druhé jsou téměř všechny role obsazeny herci z velkého souboru divadla, který má značné zkušenosti se žánrem muzikálu. Za třetí se mnohé tituly hrají v blocích skládajících se z několika na sebe navazujících představení, což umožňuje nákladnější výpravu. Za čtvrté má každá produkce před premiérou k dispozici 14 dní pro umělecké a technické zkoušky na jevišti, během nichž se na příslušné scéně nekonají žádná představení. A za páté se všechny produkce divadla zaměřují na publikum a nevyhýbají se technicky náročným efektům. Ty jsou však zařazeny pouze tam, kde podporují děj, a nikoli pouze samoučelně. Umění pro umění sloužící jen k tomu, aby se režiséři nebo dramaturgové zviditelnil, bychom v Brně hledali marně.

Díky tomu se pravidelně daří uvádět velké muzikály z Velké Británie nebo USA ještě dříve než v Německu nebo Rakousku, a to v působivých nastudováních, která jsou mnohdy lepší než původní tituly – jako tomu je v případě *Mary Poppins*, která zde slavila premiéru již v roce 2010 a dočkala se v Brně více než sto šedesáti představení.

Tato koncepce přesvědčuje také lidi z Brna a okolí: skoro každé představení je vyprodané

a po premiéře, jako třeba v případě *DUCHA*, je titul tématem rozhovoru pro celé město, kde snad navštívuje divadlo více lidí než ve kterémkoli německém městě. V této sezóně je v pestrém muzikálovém repertoáru novinkou právě *DUCH*, titul, který z Brna dělá žádoucí cíl cest pro všechny, kteří jsou nadšenými návštěvníky muzikálů.

Konrad Schröder,
Blickpunkt Musical, listopad 2014

STRHUJÍCÍ DIVADLO PLNÉ KOUZEL

Česká premiéra muzikálu *DUCH* v Brně

Vražda, do které je zapleten nejlepší přítel oběti, a navíc láska, která pokračuje i po smrti, vytvářejí dohromady směs, která působí přesvědčivě nejen na filmovém plátně, ale i jako dojemný a současně napínavý a zá-

bavný muzikál. Pouhé tři roky po původním uvedení muzikálu v Manchesteru dospěl nyní *DUCH* také na jeviště v českém Brně, kde v podání ředitele Stanislava Moši přesvědčil svým zdařilým provedením, které ukazuje, že představení funguje i bez obrovských LED panelů použitých v originální inscenaci a přitom je snad dokonce ještě působivější než kdykoli dříve.

Děj začíná již během přede hry: bankéř Sam (Dušan Vitázek) a jeho přítelkyně Molly (Ivana Odehnalová) se stěhují do mezonetového apartmánu, Samův kolega Carl (Robert Jícha) pomáhá se stěhováním. Za zvuku klasického songu *Unchained Melody*, zpívaného v angličtině, se při proměně, důvtipně maskované videoprojekcí, změnil místo děje – z bytu se přenášíme na Wall Street, kde jsou právě Sam a Carl na cestě do kanceláře. Vyvrcholením je velké taneční číslo *Víc*, které uvádí hektický svět financí, při němž je taneční soubor ještě „znásoben“ videoprojekcí. To, co bylo v Londýně

KŘÍDLA 2014/2015

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaskrtnuté)

Nikolaj Vasiljevič Gogol / *Mrtvé duše*

B. J. Rubin, D. Stewart, G. Ballard / *DUCH*

Heinrich von Kleist / *Princ Humburský*

J. Voskovec, J. Werich, J. Ježek / *Těžká Barbora*

M. Lingnau, J. van Dongen, K. van Dijk / *Let snů LILI*

Simon Mauser / *Skleněný pokoj*

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière / *Jméno*

Stanislav Moša, Ralph Siegel / *Johnny Blue*

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Dennis Martin / *Ostrov pokladič*
S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Čon / *Mendel*
aneb *Vzpouora hrášků*

Nejvýraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, včasnky, plakát, program atp.)

stále vtěsnáno do jedné scény, je zde vyjádřeno pomocí pěti různých obrazů, které se neustále plynule a skoro nepozorovatelně přelévají jeden do druhého. Dochází tak k dalšímu zvýšení tempa, kterým se rozvíjí děj představení.

Když se Molly a Sam znovu ocitají v bytě, Molly se ptá, proč jí Sam nikdy neřekne „miluji tě“ a odpovídá jenom „taktéž“. Ale Sam se už k tomu, aby jí řekl, že ji miluje, nedostane, protože je zastřelen při přepadení a přihlíží, jak jeho tělo převážejí do nemocnice, aniž by chápal, co se vlastně děje. Zde se setkává s mužem (Milan Němec), který mu vysvětluje, že jsou teď oba duchové. Vypráví Samovi, co se děje, když člověk zemře, a oba se stávají svědky toho, jak jedna žena umírá a její duch stoupá do nebe. Je to cesta, která je zatím Samovi zapovězena, dokud na zemi nevyřídí všechny své záležitosti.

Sam sedí v bytě u Molly a musí přihlížet, jak jí Carl pomáhá odklízet jeho věci. On sám jí nemůže dát nijak najevo svou přítomnost a není ani schopen procházet zdí jako jiní duchové. Když byt přichází prohledat jeho vrah, nemůže na to Sam Molly upozornit, ani ho zahnat. Zjistí však, že Carl pověřil zločince Willieho (Jakub Zedníček), aby Sama přepadl, čímž chtěl zabránit odhalení nelegálního praní peněz pro drogový kartel.

V metru potkává Sam Ducha (Stanislav Slovák), který dokáže pohybovat lidmi a předměty a způsobuje tak chaos, který je vytvářen působivou kombinací klasické iluze, nápaditého osvětlení a videoprojektí.

Sam je zoufalý z toho, že nemůže navázat kontakt s Molly, proto vyhledá médium Odu Mae (Zdena Herfortová), která společně se svými dvěma asistentkami předstírá, že dokáže zprostředkovat kontakt mezi živými a mrtvými. Díky ní se Samovi podaří spojit se s Molly, která ovšem nechce věřit, že Oda Mae skutečně komunikuje s duchem. Sam přemluví pomocí Ody Mae Molly, aby se obrátila na policii, tam ji však nechtějí brát vážně.

Od Ducha v metru (Stanislav Slovák) se Sam konečně naučí pohybovat předměty a od té doby této schopnosti využívá k tomu, aby zasáhl proti Carlovi. Obchody Ody Mae začínají vzkvétat poté, co se skutečně ocitá v kontaktu se záhrobím. Když ji napadne Samův vrah, Sam ji úspěšně ubrání a zabije ho.

Vedena Samovými instrukcemi jde Oda Mae nejistě a pod falešným jménem do banky, kde pracuje Carl, a nechá si pod jménem Rita Miller vyplátit šek na 10 milionů dolarů z jednoho z jeho účtů, které slouží k praní peněz. Současně Sam vyděsí Carla v jeho kanceláři poletováním pořadačů. S 10 miliony dolarů opouští Sam a Oda Mae banku a Samovi se ji jen stěží podaří přesvědčit, že si peníze nemůže nechat. Namísto toho je darují klášteru, jehož jeptišky sbírají milodary na ulici.

Když Sam nechá před domem stojící Odu Mae přečíst zprávu, kterou drží Molly v rukou, a ta se nakonec záhadně sama poskládá, Molly konečně uvěří, že je Sam tady. Když se objeví Carl, Sam ho zabije padajícím dílem okenní tabule. Sam pak vstoupí do těla Ody Mae, jejímž prostřednictvím ho Molly může uvidět, a oba mají konečně možnost se rozloučit. Vzhledem

k tomu, že jeho úkol byl splněn, může teď Sam opustit svou podobu ducha.

Při adaptaci filmu na muzikál se může leccos pokazit, ale *DUCH* je bezesporu jednou z nejzdařilejších adaptací pro muzikálovou scénu. Scénář, který napsal Bruce Joel Rubin, prokazuje i po 25 letech od natočení filmu stále svou sílu a přesvědčuje nás prostřednictvím dojemného milostného vztahu, vynalézavého humoru a přitažlivosti klasické duchařské historky. Spolu s hudbou, kterou vytvořili Dave Stewart a Glen Ballard, tak vznikl titul, který bude mít ještě dlouho své pevné místo v hracích plánech divadel.

Režisér Stanislav Moša vypráví příběh Molly a Sama prostřednictvím zcela klasických divadelních prostředků – takřka naturalisticky – o mnoho magických momentů se postarají jednoduchá kouzla, která jsou stěží postřehnutelná a vznikají díky kombinaci scény (Christoph Weyers), osvětlení (David Kachlír) a videoprojekce (Petr Hloušek a Dalibor Černák): počínaje stěnami, jimiž účinkující skutečně frontálně procházejí přímo k divákům, přes předměty, které se z nevysvětlitelných příčin pohybují – počínaje rámy obrazů, létajícími pořadači, telefonními přístroji a padajícími tabulemi, až po praskající okenní skla a zrcadla, na nichž se objevují nápisy. Tam, kde ještě v Londýně účinkující uváděli předměty do pohybu pomocí lehkého dotyku ruky nebo nohy, stačí v této inscenaci již paže natažené správným směrem. To, co by mohlo na první pohled vypadat jako přehnaná hra s iluzemi, zde je prostředkem vyprávění příběhu, přičemž tomuto účelu slouží daleko lépe než chladné videokostky v originální inscenaci, které herce opticky potlačují.

Scénu Christopa Weyerse tvoří téměř 50 obrazů, které se mnoha způsoby vždy nově proměňují a prostřednictvím pojízdných stěn vestavěných v dvojúrovňových podestách a zavěšených prvků vytvářejí obrazy řady míst, přičemž autor využívá všech možností, které mu poskytuje pouhých 10 let stará Hudební

scéna divadla. Malé LED proužky na stěnách a další projekce zajišťují, že tyto prvky vytvářejí téměř v každé scéně nový prostor, aniž by se příliš často opakovaly. Technici, kteří jsou během proměn za tmy občas vidět na přední části jeviště ve světle z orchestřiště, jen připomínají, že nejsme v jednoúčelové produkci, která stála miliony eur, ale v repertoárovém divadle, na jehož jevišti se hraje řada titulů.

Kostýmová výtvarnice Andrea Kučerová vytvořila jednoduchý, ale přiléhavý obraz tvořený zcela běžným oblečením. Pouze Oda Mae a její asistentky a duchové mají zvláštní kostýmy, které u duchů mnohdy vytvářejí díky svým proměnám od bílé k černé dojem, že se postavy vznášejí.

Důležitým prvkem inscenace je také choreografie Hany Kratochvilové, která sice navázala na prvky z tanců v londýnské inscenaci, ale přesto zde působí nově a svébytně. Jedinou drobnou vadu této produkce představuje to, že v „dvojexpozici“ tanečnicka a jeho siluety nad ním na videu je občas vidět, že účinkující netančí přesně stejně jako animace.

Velký soubor Městského divadla Brno ukazuje, že ovládá všechny prvky muzikálu, a tak jsou všechny role v *DUCHovi* obsazeny herci tohoto divadla, kteří zvládají stejně kvalitně herectví, zpěv i tanec, a ujali se velkého počtu rolí v muzikálu strhujícím způsobem. Zde divadlo těží ze své specializace, které se věnuje už řadu let a jejímž nesporným těžištěm je žánr muzikálu.

Shrneme-li vše, máme před sebou poutavý, zábavný a jímavý divadelní večer, který navazuje na známé prvky filmové předlohy, aniž by pouze mechanicky přenášel film na jeviště. I kdyby člověk nerozuměl češtině, zažije asi jen 120 km od Vídně více než pozoruhodné muzikálové představení, jaké bychom si přáli vidět v mnoha německých divadlech.

Konrad Schröder,
Blickpunkt Musical, listopad 2014

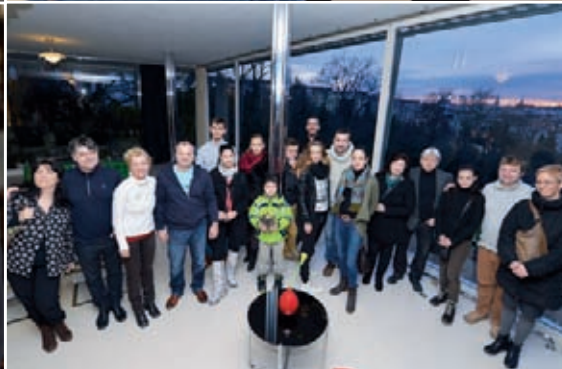

Román britského spisovatele žijícího už bezmála čtyřicet let v Itálii vyšel v Londýně na jaře 2009 a ještě téhož roku se objevil na pultech českých knihkupectví v překladu Lukáše Nováka. Stal se senzací ve světě i u nás. Aby ne. Vždyť *Skleněný pokoj* je strhující četbou, která toho hodně nabízí: rodinnou ságu i historickou fresku, příběhy hned několika milostných trojúhelníků i architektonickou studii. Jsou tam vášně, jsou tam zrady, naděje i zoufalství, velké umění i velké dějiny. Pro naše a najmě brněnské čtenáře je tento «nejlepší „český“ román», jak knihu označil spisovatel Jan Němec, přitažlivý také tím, že inspiraci k němu našel autor ve slavné vile Tugendhat, v tom jedinečném klenotu funkcionalismu moderní architektury. Kde jinde víc než v Brně má pak smysl pokusit se o jeho divadelní adaptaci? Ředitel a režisér MdB Stanislav Moša se v této věci obrátil na autora v dubnu 2014 a Simon Mawer mu záhy nato světil práva k divadelní adaptaci.

Skleněný pokoj je příběhem domu, jenž měl být uskutečněnou utopií, realizovaným snem o štěstí; byl postaven podle pokrokových představ funkcionalistického architekta: čistý, racionální a kontinuální prostor, který stírá hranice uvnitř a venku, čímž naplňuje ideu otevřenosti a prostupnosti. A zároveň je *Skleněný pokoj* příběhem jeho obyvatel. Idea ideálního prostoru skleněného pokoje zůstává klíčovou i v divadelní adaptaci, třebaže to podstatné, co sděluje, nesouvisí až tolik se samotným domem (vilou Landauer) jako spíš s osudy jeho lidí a s historickou časovou osou (konec dvacátých let

až sklonek roku 1968), na které se příběhy postav odehrávají: ústřední sága Landauerových, kteří jakožto smíšený pár (Viktor je Žid, jeho žena Liesel oficiálně křesťanka, oba však ateisté) zosobňují sebevědomí mladé československé demokracie, sebevědomí nezátžené lpěním na minulosti, rase, vyznání ani jazyku, se snoubí s osudem Viktorovy milenky Katy, vídeňské Židovky, švadleny přivydělávající si prostitucí; epizodu nacistického vědce Stahla, který ve vile zřídí biometrickou laboratoř na zkoumání „čistoty rasy“, vystřídá příběh Zdenky, baletky po úrazu, která se ve vile, přeměněné na fyzioterapeutickou tělocvičnu, věnuje spolu se svým přítelem, mladým lékařem Tomášem, dětským pacientům coby rehabilitační sestra. Všemi časovými obdobími procházejí dvě postavy. Josef Laník, původně šofér a správce ve službách Landauerových, za války šmelinář a po válce kariérista v barvách komunistů, tedy výstížně zosobnění «malého českého člověka». A bisexuální femme fatale Hana Hanáková, intimní přítelkyně Liesel Landauerové, později i Zdenky, tragická milenkou nacisty Stahla, postava vpravdě překvapivá i rozporuplná – to ona je průvodkyní skleněným pokojem ve všech dobách, nositelkou vzpomínek, pamětí prostoru; skrze ni se spojují všechny barvy světelného spektra románu i divadelní adaptace.

Divadelní adaptace a režie: Stanislav Moša. Scéna: Christoph Weyers. Kostýmy: Andrea Kučerová. Hudba: Zdeněk Merta. Produkce: Zdeněk Helbich. Dramaturgie: Jiří Závěš. V hlavních rolích: Petr Štěpán (Viktor Landauer), Pavla Vitázková (Liesel Landauerová), Ivana Vaňková (Hana Hanáková), Svetlana Janotová (Kata), Michal Isteník (Laník), Rastislav Gajdoš (architekt Rainer von Abt), Igor Ondříček (Stahl), Radka Coufalová (Zdenka), Jiří Mach (Tomáš). Dále hrají: Zdeněk Junák, Patrik Bořecký, Jan Mazák, Tomáš Slezák, Monika Světnicová, Lenka Bartolšicová, Marek Kolář, Ladislav Kolář, Květoslava Ondráková, Vojtěch Blahuta, Tomáš Sagher, Eva Ventrubova, Jakub Przebinda, Sára Milfajtová a další. Světová premiéra 7. února 2015 na Činoherní scéně MdB.

LEDEN 2015

VILA TUGENDHAT

PARTNEŘI DIVADLA

e-on

PS BRNO

KALÁB

AQUAdem S.r.o.

PSK Group
Dynamická stavební společnost

Rexroth
Bosch Group

PRINC HOMBURSKÝ

26. – 28. února 2015
na Činoherní scéně

Vrcholné drama jednoho z největších německých dramatiků Heinricha von Kleista přináší příběh mladých lidí, kterým jejich lásku všichni přejí. Osudově však do ní zasáhne válka a špatné rozhodnutí. Ocitnou se v mezní situaci, z níž je jen těžké vyvážnout. Je důležitější čest, či láska? Hlavní hrdina musí zcela přehodnotit své dřívější postoje, kterým věřil a uznával je. V hlavních rolích se můžete těšit na Lukáše Janotu, Elišku Skálovou, Lenku Janíkovou a Viktora Skálu.

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Echo24.CZ

JOURNALISM CAN NEVER BE SILENT

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN ÚNOR 2015
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

201. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 1. 2015

Náklad 7 000 ks

Titulní strana:

kresba: Petr Hloušek

Členka baletu Městského divadla Brno, foto: jeř Kratochvil.

SIMON MAWER SKLENĚNÝ POKOJ

DIVADELNÍ ADAPTACE A REŽIE STANISLAV MOŠA

HUDBA ZDENEK MERTA SCÉNA CHRISTOPH WEYERS KOSTÝMY ANDREA KUČEROVÁ PŘEKLAD LUKÁŠ NOVÁK
V HLAVNÍCH ROLÍCH PAVLA VITÁZKOVÁ, PETR ŠTĚPÁN, SVETLANA JANOTOVÁ, IVANA VAŇKOVÁ A DALŠÍ